

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Septembrie 2008

Conexiune
wireless la
mântuire

SUMAR

Editorial

- 3** De ce avem nevoie?
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Firesc sau spiritual
Traian Aldea

Interviù

- 7** Evanghelizarea –
inima activității bisericii
interviù realizat de Nikolaus Satelmajer

Misiune

- 12** Conexiune wireless la mântuire
Williams Costa Jr.

Spiritual

- 16** Dreptul de a fi altfel
Aurel Neațu

Misiune

- 18** Acasă
Lucian Cristescu

Spiritual

- 20** Rugăciunea ta a fost ascultată
Gabriel Istvan

Spiritul Profetic

- 22** Activi în cuvânt și în faptă
Ellen White

Diaspora

- 24** Misiune 2008 la Reading, SUA
Redacția

Sănătate

- 26** Adevărul despre pește
dr. Emil Rădulescu

Știri

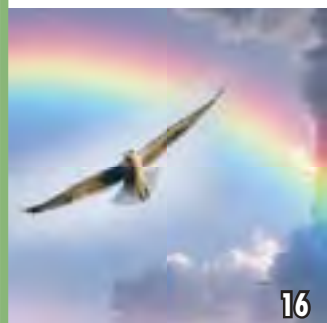
28

Pagina copiilor

- 30** Darul cel mai prețios
Beatrice Lăpădat

De la inimă la inimă

- 31** Puterea simplității
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, SEPTEMBRIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

De ce avem nevoie?

GABRIEL DINCĂ

Există multe nevoi pe care le-am putea enumera. Uni au anumite nevoi, alții altele, în funcție de vârstă, de starea de sănătate, de nivelul economic, de credință. Unii pot spune: o mașină, o casă; alții: sănătate, liniște, pace..., ceva folositor.

Ce ne spune Dumnezeu? Sunt mai multe nevoi, dar în Evrei 10,36 ni se spune: „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.” Câți dintre noi am putea spune că răbdarea este unul dintre punctele noastre tari? Cei mai mulți recunoaștem că aici mai avem de lucru.

Se spune că un tânăr a mers odată la un bătrân credincios să-i ceară să se roage pentru el. „Ai dori să te rogi pentru mine pentru a fi mai răbdător? Da, a răspuns bătrânul. Atunci, ei au ingenuncheat împreună și bătrânul a început să se roage: „Doamne, trimite pentru acest tânăr necazuri dimineața, trimite-i necazuri la prânz, trimite-i necazuri...” La acel moment, tânărul creștin explodă: „Nu, nu, oprește-te, eu nu ți-am cerut să te rogi pentru necazuri. Eu aș dori ca tu să te rogi pentru răbdarea mea.” „Ah”, răspunse creștinul înțelept, „dar răbdarea noi o învățăm prin necazuri.”

Există multe definiții interesante pe care oamenii le-au dat cu privire la răbdare, dar, privind din perspectiva biblică, trebuie să spunem mai întâi că răbdarea este puterea dată de Dumnezeu de a îndura și de a exprima o atitudine care nu-și pierde nici odată credința și speranța în necazuri. Este acceptarea unor situații dificile fără a-I impune lui Dumnezeu un termen când să le schimbe.

Răbdarea este abilitatea de a rămâne calmi în mijlocul furtunilor, deoarece știm că Dumnezeu este la cârmă. Ea nu înseamnă doar o acceptare pasivă a dificultăților vieții, ci ne oferă și posibilitatea de a trăi victorioși prin strămtorări. Ea ne ajută să privim mai mult la Hristos, suportând dificultățile vieții, cu speranța că Dumnezeu are un plan mai bun pentru noi.

De ce Dumnezeu dorește ca noi să fim răbdători?

În primul rând pentru că răbdarea îmbunătățește calitatea vieții noastre. Ne putem imagina cum ar fi familiile și bisericile noastre dacă am fi mai răbdători? Gândiți-vă ce părinți, prieteni și colegi am fi dacă am avea mai multă răbdare. Și apoi de câte ori pierderea răbdării nu a condus la o înțelegere greșită a celorlalte? De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu, atât în Efeseni 4,2, cât și în 2 Timotei 2,24, ne prezintă răbdarea ca un factor de îmbunătățire a relațiilor.

Răbdarea ne ajută în încercări. Ea este, de asemenea, importantă pentru că ne face mai sensibili la voința lui Dumnezeu cu privire la viața noastră. Viața lui Iosif poate fi un exemplu în această privință, dovedind răbdare cu planul lui Dumnezeu. Timpul pe care l-a petrecut ca sclav, ca serv și ca prizonier l-a pregătit să fie un bun conducător în Egipt. Pentru că Iosif a fost răbdător cu Dumnezeu, la sfârșitul

încercărilor lui a putut recunoaște în fața fraților săi că „Dumnezeu a schimbat răul în bine”. În felul acesta, răbdarea ne ajută să fim sensibili la planul și voința lui Dumnezeu.

De ce este atât de greu să fim răbdători?

Un motiv ar fi acela că răbdarea este contrară naturii noastre umane. Dacă roada Duhului este răbdarea, lipsa răbdării este roada naturii păcătoase. Răbdare nu este ceva cu care noi ne naștem. Un copil când se trezește noaptea și îi este foame nu se gândește că mama și cu tata sunt oboșiți și trebuie să amâne masa. El plânge pentru că vrea imediat să mănânce. Noi nu ne naștem răbdători, ci nerăbdători.

De asemenea, noi ne luptăm cu răbdarea pentru că ne îngrijorăm. Cultura noastră este dominată de manifestarea vitezei. Orice lucru este la foc automat. Ne luptăm cu răbdare din cauza mândriei și egoismului nostru.

Dar ce spune Biblia? „Cine este încet la mânie are multă pricepere, dar cine se aprinde iute face multe prostii” (Prov. 14,29). „Un om iute la mânie stârnește certuri, dar cine este încet la mânie potolește neînțelegerile.” (Prov. 15,18)

Cum putem dezvoltat răbdarea?

Trebuie să rămânem legați de Hristos. În Ioan 15,5, Isus spune: „Eu Sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” Dacă noi dorim să dezvoltăm răbdarea trebuie să umblăm zilnic cu Hristos. El ne poate învăța cum să dezvoltăm această răbdare, pentru că Isus a fost persoana cea mai răbdătoare de pe acest pământ. Răbdarea nu vine prin propriile puteri, ci prin locuirea Duhului Sfânt în viețile noastre.

Fă-ți prieteni dintre oamenii care sunt răbdători – „Nu te împrieteni cu omul mândros și nu te însoți cu omul iute la mânie, ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui și să-ți ajungă o cursă pentru suflet.” (Prov. 22,24-25)

Un alt lucru care ne poate ajuta în dezvoltarea răbdării este modul în care Dumnezeu se poartă cu noi. Atunci când așteptăm ca cineva să se schimbe și nu se întâmplă, încercați să vă gândiți la textul din 2 Petru 3,9 „Domnul... are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” Dumnezeu este răbdător cu noi, pentru că El dorește ca noi să ne pocăim și să fim mântuiți.

Cheia răbdării este dependența noastră de Dumnezeu. Atunci când noi ne punem speranța în Cuvântul lui Dumnezeu, noi vom vedea fructul răbdării în viețile noastre.

„Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința Lui.” (Ps. 130,5)

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei „Curierul Adventist”.

*Deprinderea trupească
este de puțin folos,
dar evlavăia este de
folos la toate.*

(1 Timotei 4,8)

Firesc sau spiritual

TRAIAN ALDEA

De când lumea, au fost oameni religioși și oameni firești. Primii își trăiesc viața în jurul Divinității, cuvântul „Dumnezeu” fiind mereu pe buzele lor; ultimii se simt deranjați de orice aluzie la Divinitate.

Pentru primii, lumea familiară lor este biserica, rugăciunea, citirea cărților sfinte, respectarea regulilor sfinte și conformarea vieții după un model divin; pentru ultimii, viața înseamnă să ți-o trăiești așa cum îți place și mediul lor natural îl constituie teatrul, stadionul, cluburile și barurile, romanele și filmele. Cuvintele, hainele, comportamentul, gesturile sunt total diferite de la un grup la altul. Nu au prea multe elemente comune unii cu alții. Nu se suportă bine, fiecare susține că modul său de viață este cel normal, iar ceilalți sunt greșiți și nefericiți.

Două civilizații – doi poli

În prima generație de creștini, aproape toți membrii erau profund religioși, deci spirituali. Odată cu trecerea timpului, chiar printre cei religioși, numărul spiritualilor scade, iar cei firești, lumești, devin din ce în ce mai mulți. În ultimul timp, cei lumești au primit numele de seculari,

de la *seculum* – adică lumea aceasta, oameni care aparțin acestei lumi, care nu sunt preocupați de veșnicie și de Divinitate.

Secularii au dezvoltat un sistem foarte înalt de civilizație, accentul fiind pus pe ordine, curățenie, perfecțiune, bun gust, frumusețe, valori artistice și lege. Marile civilizații s-au dezvoltat pe aceste principii și chiar dacă au fost asociate cu religia, și uneori puternic influențate de aceasta, accentul lor principal se pune pe lumea aceasta; cucerirea de teritorii, acapararea puterii, trăirea în plăceri, deci erau seculare. În epoca modernă, secularii sau ridicat cu toată forța împotriva oricărei forme de credință religioasă, devenind atești.

Cei evlavioși s-au refugiat într-un fel de izolare, în bastioane religioase, precum mănăstiri, institute, comunități închise, pentru a se feri cât mai mult posibil de influența seculară. Religioșii au fost socotiți aproape întotdeauna ca cei rămași în urmă, oameni ai trecutului, ai misticismului, ai lipsei de civilizație.

Două mari civilizații sau întâlnit și confruntat pe acest teritoriu: evreei, despre care putem spune că au fost primul popor literat din istorie, primul popor care a avut o carte

la temelia civilizație lor, Biblia. Scrisă încă din 1450 î.Hr., atinge apogeul în perioada profeților clasici, 750-520 î.Hr., și ajunge să fie citită de fiecare bărbat evreu încă din secolul II î.Hr. când, susțin ei, au îndepărtat total analfabetismul. Grecii recunosc întâietatea evreilor când spun că primii filosofi au fost evreii. Grecii sunt al doilea popor extraordinar din istorie. Ei au creat în tot bazinul mediteranean sute de colonii grecești, ducând cu ei civilizația greacă, adică sistemul urban, templul, teatrul, gimnaziul, conducerea democratică, arta sculpturii și un stil de viață dominat de plăcere, haz și veselia de moment. Ei au creat cea mai bogată și interesantă mitologie, marile tragedii antice, precursorile teatrului modern.

Atât evreii, cât și grecii s-au răspândit în tot bazinul mediteranean. Primii prin diaspora, adică comunități compacte în interiorul cetăților grecești, ultimii au creat o mulțime de colonii și o lume elenistică în mijlocul civilizațiilor vechi orientale. Astfel, cele două popoare cu două civilizații diferite sau regăsit aproape în fiecare cetate.

Un conflict puternic s-a produs între cele două civilizații: Evreii îi acuzau pe greci de imoralitate și frivolitate, iar grecii îi acuzau pe evrei de barbarism și lipsă de curățenie și ordine. Cu toată această rivalitate dintre cele două izvoare se va naște o

nouă civilizație, poate cea mai mare și mai dezvoltată, civilizația creștină. Marea întrebare este: Cât avem din evlavie ebraică și din secolul grecesc? Spre care dintre cei doi poli ne polarizăm?

Spiritual versus secular

Spiritualul și secolul s-au influențat și s-au provocat reciproc dintotdeauna. Lupta dintre cele două grupe a fost teribilă și lungă, iar, în final, foarte mulți spirituali au fost înghițiți asimilați de către secolari.

Pentru început, „fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase... s-au căsătorit cu ele..., iar, în final, Duhul lui Dumnezeu s-a retras de la ei” (Gen. 6,2.3). „Dina a ieșit să vadă fiicele țării, dar a sfârșit printr-un viol în orașul Sichem (Gen 34,1.2.). Madianiții i-au invitat pe evrei la o masă rituală cu dans și muzică, iar, în final, 24.000 de evrei au pierit într-o zi (Num. 25,1-6). Dima, din dragoste pentru lumea de acum, a părăsit lucrarea Evangheliei (2 Tim. 4,10).

Poporul lui Dumnezeu a pierdut în această confruntare multe suflete, tineri și tinere, bărbați puternici și uriași precum Samson și Saul, evangheliști și conducători de frunte ca Dima și Iuda. Altarul cel mai preferat al secolarilor a însemnat dintotdeauna plăcerea, bogăția și satisfacerea orgoliului personal.

Niciodată până acum lumea seculară nu a fost mai puternică și mai atractivă; explozia descoperirilor și a invențiilor, extinderea modului de viață urban, mulțimea plăcerilor și a modului de a-ți petrece timpul liber constituie o puternică ofertă. Ne gândim la soluția de bază propusă de Isus: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze!”

Ne îngrijorează faptul că în societatea vestică, socotită până de curând creștină, numărul celor ce frecventează biserica, care acceptă modul de viață creștin, scade vertiginos. Un alt mod de viață religioasă se impune, cel mahomedan, hindus sau budist. Ce se va alege de creștinismul autentic? Cum va arăta omul spiritual, evlavios în societatea postmodernă?

Religia de la sfârșitul timpului

Pavel ne avertizează că în zilele din urmă vor exista mulți cu o formă de evlavie, dar fără putere (2 Tim. 3,5). Creștini care mimează creștinismul autentic, un produs de contrafacere, bine reușit, produs în laboratoarele vrăjmașului. Astfel de „evlavioși” erau și pe timpul Mântuitorului, ei au fost cei mai aspru criticați, numindu-i ipocriți, farisei fățarnici. Preocuparea lor era cum arată în exterior, cum sunt

Cuvintele nu pot descrie pacea și bucuria pe care le are cel care-L urmează pe Dumnezeu și ascultă Cuvântul Său. Încercările nu-l tulbură, disprețul nu-l ofensează. Eul este crucificat. Zi de zi, îndatoririle sale pot deveni mai solicitante, ispitele mai puternice, încercările mai severe, dar el nu ezită, pentru că primește o putere egală cu cea de care are nevoie.

(Ellen White, Solii pentru tineret, p. 87)

percepți de oameni, fără să existe o schimbare a inimii, a vieții.

O religie a exteriorului, a formelor, a ritualului este tot atât de periculoasă ca închinarea la idoli. De aceea suntem sfătuiți „să nu țițineți credința Domnului nostru Isus Hristos, căutând la fața omului” (Iacov 2,1). Nu trebuie să ne lăsăm influențați de exteriorul unora sau altora, nu trebuie să facem din credință un mod de a ne îmbrăca, și numai atât. Adevărata credință este în inimă, și acolo unde inima este curată și viața, și aspectul exterior sunt curate și nobile.

Pragmatismul din lumea noastră seculară și atracția puternică a satisfacerii plăcerii ne spun că așa este cel mai bine, acesta este scopul suprem al vieții, dar Cuvântul Domnului ne învață cu totul altceva: „Evlavia însoțită de mulțumiri este un mare câștig” (1 Tim. 6,6). Este foarte greu să înțeleg și să accept acest sfat; cum poate un om profund religios, sincer și curat, care respinge toate ofertele tentante ale acestei lumi să aibă un câștig mare?

Omul care a primit asigurarea unei răsplătiri veșnice

Mă gândesc la Timotei, tatăl său era grec și a dorit să-și trimită fiul la

gimnaziu, să-l pregătească pentru o carieră bună în viață. Mama și bunica erau evreice și l-au luat la sinagogă, deprinzându-l de mic cu Sfintele Scripturi.

Tata l-a luat cu el la teatru, la hipodrom și la toate spectacolele care aveau loc în orașul lor; mama și bunica îl învățau că toate acestea sunt deșertăciune și nu folosesc la nimic. Copilul Timotei a crescut între aceste două lumi diferite și sunt convins că îi plăcea și una, și alta, nu știa care este mai bună, nu luase încă o decizie, nu acceptase legământul cu Dumnezeu.

În timpul adolescenței sale, în orașul său a venit marele predicator Pavel. Elocvența sa, argumentele sale și perspectiva vieții veșnice oferită prin Hristos l-au mișcat profund. Și-a dat seama că această viziune nouă, această credință este mult mai importantă decât ceea ce a văzut în sinagoga mamei sau în lumea tatălui și s-a decis: „Voi merge cu Pavel, vreau să trăiesc acest mod de viață.” Timotei a ales crucea lui Hristos într-un timp când aceasta însemna batjocură, rușine și dezonoare.

Timotei a devenit copilul de suflet al marelui apostol și succesorul său. Numele său este rostit de toți cei care citesc Scriptura, fiind un model de devoțiune și slujire. Timotei

a devenit o personalitate de prim rang în biserica apostolică, mult mai importantă și mai cunoscută decât oricare alt filosof sau bărbat de stat din timpul său.

Timotei a primit asigurarea unei răsplătiri veșnice, „cununa neprihănită”, iar numele său stă înscris în cartea vieții. Pavel îi scrie către sfârșitul vieții sale: „Evlavia”, drumul credinței creștine și al crucii pe care ai plecat, este un mare câștig, merită, vei avea o răsplată pe măsură.

Oferte pentru inima ta

Două moduri de viață își prezintă ofertele la poarta inimii tale; una dintre oferte este tentantă, frumoasă, ispititoare, cealaltă este grea și conține o cruce, dar te asigură că merită, „este un mare câștig”. Gândește-te și alege bine. Cât despre mine, aleg crucea, vreau să trăiesc o viață de evlavie. Așa să ne ajute Dumnezeu! ■

Traian Aldea este lector universitar dr. la Institutul Teologic Adventist, Cernica.

EVANGHELIZAREA

– inima activității bisericii

În dorința lor fierbinte de a sublinia faptul că răspândirea Evangheliei în toată lumea este primordială, redactorii revistei „Ministry”, Nikolaus Satelmajer și Willie E. Hucks II, au realizat un interviu cu Mark Finley, vicepreședintele general al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și evangelist care predică pe tot globul de peste 35 de ani.

Nikolaus Satelmajer (N. S.): V-am văzut pentru prima dată în acțiune într-o evanghelizare televizată pe când mă aflam în Mostar, Bosnia. Războiul se apropia de final. Umblam pe străzi printre ruine și, într-un mic magazin, am văzut un televizor. Câțiva oameni urmăreau programul. Care erau simțămintele dumneavoastră în timp ce predicați pentru prima dată într-un program TV transmis pe tot globul?

Mark Finley (M. F.): Era în anul 1995 și îmi amintesc foarte bine cum am urcat pe scena din Chattanooga, Tennessee, conștient că 676 de biserici erau conectate simultan la primul eveniment de genul acesta (NET). Unora, evanghelizarea prin satelit li se părea puțin impersonală, dar, de fapt, nu a fost deloc așa. Oamenii s-au identificat cu mesajele predicate. Am primit faxuri din toată țara. Îmi amintesc că, într-unul dintre ele, o familie ne spunea: „Căsătoria noastră se destrăma, dar am participat la întrunirile dumneavoastră și Isus a venit în viața noastră. O vom lua de la capăt.” Când am primit un mesaj din Florida, de la un tânăr dependent de droguri care a venit la Hristos, evanghelizarea nu ni s-a mai părut impersonală. Am înțeles că zeci de mii de oameni ascultau Cuvântul.

N. S.: Cum comunicați cu un public atât de variat, care provine din zone diferite ale lumii, vorbește limbi diferite, face parte din culturi diferite și are mentalități diferite? Vă pregătiți pentru un astfel de eveniment?

M. F.: Am susținut 18 evanghelizări prin satelit. Anul acesta voi susține încă trei: în São Paulo, Brazilia; în Johannesburg, Africa de Sud, și în Orlando, Florida. În 1995, când am început evanghelizările prin satelit, am încercat să predic în 40 de limbi simultan, unor oameni din 40 de culturi diferite, prin intermediul a 40 de traducători. Aceeași predică, tradusă de acele multe persoane pentru un public atât de divers. Nu după mult timp, ne-am dat seama că nu era cea mai eficientă metodă de evanghelizare. Prin urmare, ne-am deplasat în 10 locații importante din lume și am realizat evanghelizările prin satelit, încercând să adaptăm mesajul nostru la cultura respectivă. De exemplu, ilustrațiile africane sunt diferite de povestirile asiatiche. Fiecare cultură este unică în felul ei. Mi-a luat mult timp să încerc să cunosc orașul în care predic, obiceiurile oamenilor și istoria lor.

De asemenea, imaginile sunt utile pentru contextualizare. Nu ar avea nicio noimă să predic în Filipine despre înviere și să prezint imagini cu oameni blonzi și cu ochi albaștri care ies din mormânt. Ai nevoie de imagini cu oameni cu trăsături asiatiche. Tot la fel, istorisirile trebuie să țină seama de cultura în care le prezinți. Dacă predic în Africa, voi folosi mai multe povestiri legate de viața satului și parabole care au în centru satul, din moment ce mentalitatea africană este orientată spre povestiri. Dacă sunt în Asia, admit influența familiei și a familiei extinse. Adevărul biblic rămâne același. Ceea ce

contează este cum adaptăm adevărul. Înainte de a începe, obișnuiesc să îi cer gazdei mele să îmi trimită povestiri și ilustrații. În unele ocazii, am avut 15 traducători, iar cu două ore înainte de începerea programului recapitulam predica împreună cu ei și îi rugam să îmi spună ce ilustrații ar folosi dacă ar fi în locul meu. Îi ascultam și îmi contextualizam prezentarea.

Will Hucks (W. H.): Cum pregățiți pastorii și bisericile pentru o evanghelizare prin satelit?

M. F.: Utilizez ceea ce eu numesc cele „cinci metode nepieritoare de evanghelizare”. În primul rând, bisericile cresc atunci când există o reînnoire spirituală. De aceea, la început îi conștientizăm pe pastori de necesitatea unei reînnoiri spirituale în biserica locală. Aceasta înseamnă grupe de rugăciune și rugăciunea pe nume, pentru diferite persoane. În al doilea rând, bisericile cresc când membrii sunt pregătiți și instruiți pentru slujire. Concepem un program premergător pentru pregătirea și instruirea membrilor, îi ajutăm să-și descopere darurile. De multe ori, soția mea, Ernestine, susține în bisericile locale seminare intensive despre câștigarea de suflete și despre evanghelizare, în vederea pregătirii pentru campania evangelistică. În al treilea rând, bisericile cresc când în ele există o activitate misionară comunitară multiplă. Începem să analizăm diverse tipuri de activități misionare comunitare – grupe mici, seminare biblice, acțiuni medicale, acțiuni pentru viața de familie – evenimente care au un impact asupra societății. În al patrulea rând, bisericile cresc atunci când există un eveniment de culegere a roadelor. Încurajăm bisericile să planifice un „seceriș” în fiecare an. Fiecare activitate a bisericii în societate trebuie, în final, să conducă și să culmineze cu un eveniment în care se culeg roadele. În sfârșit, bisericile cresc atunci când sunt hrănite.

Un mod sigur de a eșua în activitatea de evanghelizare este să nu faci nicio pregătire. Dacă ești de părere că evanghelizarea prin satelit este un panaceu pentru câștigarea de suflete și că tot ce trebuie să faci este să deschizi video-proiectorul – nu vei reuși. Cu șase luni înainte de evanghelizare, trebuie să organizezi orele de rugăciune, să cauți

numele foștilor adventiști din zona respectivă, să te rogi pentru ei și să îi vizitezi, să cauți numele persoanelor neadventiste care sunt căsătorite cu membri ai bisericii, să cauți tinerii care nu mai vin la biserică și să îți planifici să le faci o vizită. Trebuie să organizezi echipe de vizitare, trebuie să susții în biserică seminare pe diferite teme și să participi la întruniri intensive de rugăciune. În urma acestor pregătiri, evanghelizarea va fi un succes. Este vechiul principiu biblic: seceri ceea ce semeni.

W. H.: Ați amintit de perioada de șase luni de pregătire. În general, aveți nevoie de atât de mult timp înainte de începerea evanghelizării?

M. F.: Îmi place să fie cel puțin șase luni; este o perioadă minimă. În principiu, am nevoie de 12 până la 18 luni pentru pregătire. În momentul de față, ne pregătim pentru o campanie care va avea loc peste cinci luni în Biserica „Forest Lake” din Apopka, Florida. Tocmai am încheiat seminarul cu titlul: „Prin puterea Duhului Sfânt”, în toate bisericile din zonă. Este vorba de niște studii despre lucrarea Duhului Sfânt – despre revărsarea Duhului, despre primirea Duhului, despre darurile adevărate ale Duhului și despre cele falsificate, despre repetarea Cincizecimii, despre simbolurile Duhului din vremea sfârșitului – cinci studii despre reînnoirea spirituală care vor fi urmate de ore de rugăciune mai intensă. Soția mea instruieste 70-80 de persoane ca să slujească în Orlando ca evangheliști laici. Instructorii de Biblie și un număr destul de mare de tineri se vor implica în activități misionare diverse în orașul Orlando. Planul de pregătire a orașului pentru campania finală va dura 9 luni.

N. S.: Ce anume v-a determinat să optați pentru evanghelizarea prin satelit?

M. F.: Istoria evanghelizărilor prin satelit este interesantă. În 1995, Biserica Adventistă din America de Nord analiza statisticile de creștere a bisericii. Evanghelizarea își pierdea din eficiență pe anumite segmente de populație. La ședințele de planificare strategică, se ridicau întrebări de genul: „Ce să facem ca să le oferim pastorilor noștri o viziune mai înaltă, să îi îndrumăm spre posibilitățile de activitate misionară și evanghelizare? Ce activitate misionară va avea cel mai mare impact în America de Nord?” Am început să explorăm posibilitățile tehnologice. La vremea aceea, nicio altă confesiune nu mai folosisse transmiterea prin satelit a unei campanii de evanghelizare, într-un mod semnificativ. Cu câțiva ani mai devreme, George Vandeman susținuse un seminar prin satelit în opt locații. Din California de Sud, am transmis împreună cu Warren Judd, Dan Houghton și alți câțiva un seminar pentru instruirea laicilor în aproape 10 biserici și am înțeles că evanghelizarea prin satelit prezenta avantaje reale. Era electrizant pentru adventiști să vadă că mesajele ajung în felul acesta în comunitățile lor. În 1996, evanghelizările noastre prin satelit au fost transmise în 40 de țări, în mai multe limbi.

N. S.: M-am numărat printre pastorii care au participat la evenimentul din Canada și îmi amintesc entuziasmul comunității noastre și participarea ei activă la eveniment.

M. F.: Era o plăcere să îi vezi pe membrii bisericii că manifestă din nou entuziasm față de evanghelizare. Biserica Adventistă a susținut până în prezent 200 de evanghelizări prin satelit, pe aproape toate continentele și a botezat aproape un milion și jumătate de oameni. Tocmai am încheiat prima noastră evanghelizare transmisă prin satelit, „Safari Africa”, în limba swahili, din Nairobi, Kenya.

N. S.: Unui pastor care slujește în mai multe biserici, asaltat de tot felul de programe, i se spune că evanghelizarea prin satelit trebuie să aibă succes. Ce i-ați spune unui astfel de pastor?

M. F.: Când te uiți la districtul tău format din trei sau patru biserici, cu mai puțin de o sută de membri fiecare, gândește-te așa: „Când îi poți invita pe unii dintre acești evangheliști să

predice în comunitățile tale? Este puțin probabil că vor răspunde invitației. Dar, prin intermediul satelitului, poți să îi aduci numaidecât. Poți să te bucuri de muzică de cea mai bună calitate. Începe să plănuiești strategic. Motivează-ți membrii. Implică-i în activități și cere-le să vină împreună cu prietenii lor. Chiar dacă nu ai un buget foarte mare pentru publicitate, dacă ai o biserică motivată ai o mare comoară. La final, dacă botezi chiar și numai câteva persoane în biserica aceea mică, este foarte bine. Vei avea o evanghelizare cu un impact mare și cu costuri minime.

N. S.: Deci este vorba de o resursă și nu despre un alt fel de program de evanghelizare de susținut în biserică.

M. F.: Într-adevăr.

N. S.: Fiecare epocă se autodenumește și dă un nume trecutului. Epoca noastră este cunoscută sub numele de epoca postmodernistă. Una dintre trăsăturile postmodernismului este lipsa interesului sau capacității de a asculta mesajul Bibliei. Care este părerea dumneavoastră despre aceasta? Ascultă oamenii acest mesaj?

M. F.: În esență, postmodernismul înseamnă absența lui Dumnezeu din viața cotidiană. Comparați vremurile noastre cu cele în care a trăit Pavel. Astăzi avem un film care poartă titlul *Gladiatorul*. În filmul acesta vedem cum oamenii se omoară unul pe altul. Roma antică a inventat *Gladiatorul*; mergeai la Colosseum doar ca să vezi un gladiator adevărat. O mare parte dintre subiectele ecranizate astăzi sunt o imitație a ceea ce se întâmpla în primul secol. Sau să ne gândim la lux. Unele petreceri țineau la romani mai multe săptămâni.

Societatea în care trăiau era degradată din punct de vedere moral, era o societate fără Dumnezeu. Sau să ne gândim la activitățile sportive și la distracție. Romanii construiau amfiteatre și stadioane mari în fiecare cetate – doar cu scopul de a se distra prin sport, piese de teatru și drame.

Însă Roma nu era în întregime adepta distracțiilor. Cetatea avea și un grup de oameni erudiți, intelectuali.

Romanii au avut înclinație spre filozofie încă din vremea lui Socrate și a lui Platon. Singura religie formală a vremii – iudaismul – avea un impact redus asupra vieții zilnice a unui om obișnuit. În acest context, caracterizat de plăceri, distracții, cultură, filozofie, putere militară, de negare a adevăratului Dumnezeu – care a avut drept rezultat pierderea sensului vieții –, Pavel vorbea despre nebunia predicării și despre modul în care Evanghelia trebuie să depășească aceste impedimente și să iasă în întâmpinarea nevoilor sufletești ale oamenilor care trăiau într-o lume derută și fără sens.

Acum, să revenim la timpul prezent. Porunca Domnului Isus pentru biserica Sa de a predica Evanghelia nu și-a pierdut importanța din cauza societății postmoderniste. Nu ni se spune nicăieri în Biblie că evanghelistul trebuie să recurgă la o abordare sociologică sau la o agendă psihologică. În Biblie nu ni se spune: „Duceți-vă și filozofați”; după înviere, Hristos a zis: „Duceți-vă și predicați Evanghelia.” Ca să rămână credincioasă poruncii biblice, biserica trebuie să rămână credincioasă trimiterii rostite de Hristos. Trebuie să predicăm mesajul lui Dumnezeu într-o limbă pe care oamenii să o poată înțelege? Categorie. Trebuie să ne adresăm nevoilor societății contemporane dintr-o perspectivă biblică? Desigur. Ar trebui biserica să caute mereu metode noi de a ajunge la societatea contemporană? Bineînțeles. Ar trebui să

Eu cred că lumea noastră se îndreaptă spre o criză nemaipomenită și, când ea se va instala, va exista o nevoie, o deschidere și o receptivitate față de Evanghelie ca niciodată mai înainte... Într-o zi, nu prea îndepărtată, El va trezi sute de inimi și minți, poate zeci de mii, cărora să le predicăm.

ajustăm cerințele și mesajul biblic ca să se potrivească cu stilul de viață secular? Niciodată.

W. H.: Ați observat de-a lungul anilor schimbări în evanghelizare și în metodele evanghelice? Încotro se îndreaptă evanghelizarea?

M. F.: Sunt angajat în slujirea Bisericii Adventiste de peste 40

de ani. În 1970, când am intrat în lucrarea de evanghelizare, sarcina noastră principală era prezentarea demonstrativă a adevărului. De exemplu, dacă predicam despre starea morților, preocuparea mea era să dovedesc în mod clar și convingător că moartea nu este altceva decât o odihnă, până la înviere. Prin urmare, luam text cu text ca să demonstrez adevărul biblic despre moarte și ca să contest toate interpretările eronate. Cum îi dovedeam unui public, care păzea în principiu duminica, faptul că sâmbăta este ziua a șaptea a săptămânii? Tot prin prezentarea demonstrativă.

Odată cu trecerea anilor, întrebarea primordială s-a schimbat. Societatea nu mai întreabă neapărat: „Care este adevărul?” Preocuparea actuală este următoarea: „Este adevărul relevant?” În ciuda acestei schimbări, încă mai explic clar esența învățăturilor biblice, dar nu îmi mai iau atât de mult timp ca să demonstrez ce este moartea, ci aloc mai mult timp ca să le vorbesc celor care se află pe pragul morții despre speranța în Dumnezeu și despre înviere. Încă mai prezint cu putere adevărul despre Sabat, dar includ și semnificația odihnei în Hristos. În acest fel, împletim prezentarea demonstrativă cu cea relațională.

Mai observ și o altă schimbare în evanghelizarea de astăzi. Apocalipsa 14,6.7 vestește Evanghelia veșnică oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Evanghelizarea trebuie să fie multiculturală. Lumea s-a micșorat. Evanghelistul trebuie să fie conștient de diversitate și să fie sensibil față de oamenii care provin din contexte diferite.

Eu cred că lumea noastră se îndreaptă spre o criză nemaipomenită

și, când ea se va instala, va exista o nevoie, o deschidere și o receptivitate față de Evanghelie ca niciodată mai înainte. Societățile care se află în tranziție sunt mult mai deschise față de Evanghelie. Totuși, dacă abilitățile și darurile noastre necesare în lucrarea de Evanghelizare sunt atrofiate din cauză că acum nu folosim ocazia de a predica, nu vom fi pregătiți pentru momentul

în care Dumnezeu va deschise ușile în viitorul apropiat. Ideea centrală este să predicăm Evanghelia fără încetare și să Îl lășăm pe Dumnezeu să lucreze prin viața noastră, prin Duhul Sfânt. Într-o zi, nu prea îndepărtată, El va trezi sute de inimi și minți, poate zeci de mii, cărora să le predicăm.

Evangelistul nu mai este persoana care predică, iar oamenii – ascultătorii.

Evangelizarea presupune interacțiunea și relațiile interpersonale dintre evangelist și auditoriu. În campania de evangelizarea care va avea loc între 24 octombrie și 29 noiembrie în Orlando, intitulată „Discoveries '08”, vom încerca să

facem întrunirile mai interactive. În același timp, vom realiza o pagină web interactivă, împreună cu YouTube, destinată întrebărilor și vom încerca să le oferim oamenilor posibilitatea să relaționeze și să interacționeze atât direct, cât și prin intermediul tehnologiei. Ei vor putea să se vadă pe ecran în direct și vor putea adresa întrebări în timpul prezentărilor prin satelit. După prezentare, voi putea să stau de vorbă cu toți cei ce se vor conecta la internet și voi interacționa cu ei. Vom oferi rezumate pe care să le recapitulăm împreună cu participanții și vom avea lecții la care ei vor putea participa.

W. H.: Ce impact are actul predicării, actul evangelizării asupra creșterii dvs. spirituale?

M. F.: În ceea ce mă privește, evangelizarea îmi transformă viața. Mă așază pe genunchi în rugăciune și, în același timp, în fața Cuvântului lui Dumnezeu. Faptul că predic seară de seară în cadrul unei evangelizări mă stimulează din punct de vedere spiritual. Să presupunem că evangelizarea începe la ora 19. Ajung la sala unde va avea loc prezentarea la 17:30 sau 18. Mă așez pe un scaun pe scenă și privesc la fiecare dintre scaunele din sală. Îmi închipui că pe unul dintre scaune se va așeza domnul Brown, de 68 de ani. Dincolo va sta o mamă tânără divorțată, împreună cu cei doi copii ai ei. Aici va sta perechea aceea de tineri căsătoriți care au în jur de

20 de ani. Vizualizez momentul în care publicul intră în sală și mă rog pentru fiecare dintre ei. Stau acolo și meditez la puterea Cuvântului lui Dumnezeu și Îl caut pe Dumnezeu pentru ei. Pentru mine, acesta este un timp care îmi aduce o transformare spirituală radicală. Mă ridic și recapitulez predica de mai multe ori. De fiecare dată când

Campania se numește „Discoveries '08”. Ea va avea loc în Orlando, Florida, va fi transmisă prin intermediul Hope Channel în toată America de Nord, în engleză, franceză, spaniolă și portugheză și va fi retransmisă în toată lumea. Vrem să încurajăm fiecare biserică în parte să participe.

o predic, îmi umple sufletul cu dorința fierbinte de a-L mărturisii pe Isus. Pastorul care se ocupă doar de comitete și de finanțele bisericii, dar nu și de activitatea misionară, nu mai crește din punct de vedere spiritual. Pastorul care nu se implică în studii biblice, în grupe mici sau într-o formă de activitate evangelistică ajunge foarte ușor să fie epuizat și extenuat. Câștigarea de suflete este chintesența slujirii pastorale. Susțin evangelizări de 40 de ani și de-abia aștept să vină următoarea campanie.

N. S.: Numele dvs. este strâns legat de lucrarea de evangelizare. Când priviți în urmă, ce persoane puteți spune că v-au inspirat?

M. F.: Prima mea evangelizare a avut loc în Trenton, Georgia, la poalele unui deal, într-un cort, în timpul anotimpului ploios. În unele seri, podeaua cortului era acoperită de câțiva centimetri de apă. Am predicat la aproape 150 de oameni și nu îmi amintesc să fi botezat pe cineva. Dar cu ocazia aceea, am simțit că am primit o umplere mai profundă cu Duhul Sfânt. Dumnezeu mi-a transformat propria viață. Mai târziu, în timpul primei mele evangelizări majore, îmi amintesc cum făceam un apel și cum au venit oamenii în fața amvonului. Era impresionant să îi vezi venind la Isus și îmbrățișând mesajul adventist. În următoarele câteva luni, am fost implicat într-o campanie de proporții în Africa și câtă bucurie am simțit când am văzut că o parte dintre tinerii pe care i-am botezat în 1971, în

urmă cu mai bine de 35 de ani, lucrează acum ca misionari în Africa! Oamenii mă întreabă de ce am ales să devin evangelist. Pentru că așa era și Isus. Dumnezeu are un singur Fiu și Acela este evangelist!

M-ați întrebat despre oamenii care m-au influențat în activitatea mea de evangelist. Pastorii care te girează

la începutul slujirii stabilesc atitudinea generală pe care o vei avea în întreaga slujire pastorală. Am slujit împreună cu pastorul O. J. Mills în Hartford, Connecticut. Fratele Mills iubea foarte mult oamenii. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru el. Când eram în primul meu district, el mi-a zis:

„Mark, aș vrea să îți concentrezi atenția asupra susținerii de studii biblice.” Prin urmare, am susținut studii biblice între 15 și 20 de ore pe săptămână. Acesta a fost un lucru semnificativ pentru viața mea. De asemenea, am lucrat împreună cu fratele W. D. Frazee. El m-a învățat cum să fac apeluri de la amvon. Îmi amintesc că mi-a spus: „Mark, diseară vreau să fac un apel, poți tu să cobori de la amvon și să dai mâna cu oamenii?” Eu i-am răspuns: „Nu mă simt în largul meu și nu cred că pot să fac asta.” Iar el a lucrat cu mine cu blândețe, ca să mă ajute să înțeleg cum să fac un apel și cum să le slujesc celor care ieșeau în față. Îmi doresc foarte mult să văd puterea lui Dumnezeu coborând peste campaniile mele de evangelizare.

În unele sectoare ale bisericii, ne-am îndepărtat total de ideea de a adresa apeluri. Acest lucru îmi amintește de un fenomen psihologic numit „nonrăspunsul programat” – o pierdere a capacității de a răspunde. Dacă ai primit cunoștințele necesare, dacă ești sensibilizat din punct de vedere emoțional și dacă nu ți se oferă ocazia de a răspunde, treptat poți să-ți pierzi capacitatea de a răspunde. Cu cât negi mai mult realitatea evenimentelor din viața ta și cu cât nu răspunzi din punct de vedere emoțional, cu atât mai mult îți pierzi capacitatea de a răspunde. Dacă o persoană vine la biserică săptămână de săptămână și nu i se oferă deloc ocazia de a răspunde – nicio ridicare de mână, niciun fluturaș de completat,

nicio ridicare în picioare, ea va ajunge la inerție spirituală și la apatie. Impresia, dacă nu este exprimată, duce la depresie. Evanghelistul trebuie să își propună nu numai să ofere informații, ci și să transforme. Transformarea începe cu acel prim pas pe care îl faci ca răspuns pozitiv față de Isus.

W. H.: De ce predicatorii de azi nu mai recurg la apelul de la amvon, ca în trecut?

M. F.: Unii predicatori consideră că apelurile sunt prea emoționale. Spurgeon spunea foarte bine: păcătosul are și inimă, nu numai minte. Am aflat că Billy Graham are în dosarele lui câteva scrisori primite de la psihologi – scrisori în care ei îl încurajează să facă apeluri. Poate că aceștia nu sunt de acord cu ceea ce predică el, dar sunt de acord că este important să le dai oamenilor ocazia de a răspunde, ca semn al vindecării interioare. Ei consideră că pentru oameni este o experiență purificatoare faptul de a veni în față. Foarte interesant. Deci, predicatorii nu trebuie să uite că oamenii sunt alcătuiți din trup, minte și spirit. Ei au și emoții, nu numai intelect, iar Evanghelia trebuie să apeleze la toate aspectele vieții lor. Un alt motiv pentru care predicatorii ezită să facă apeluri este faptul că ei nu au înțeles care este rolul apelului. De ce să mai faci apel dacă Dumnezeu deja știe? Proverbe 16 ne spune că, atunci când ne vin în minte anumite gânduri și când acționăm pe baza lor, gândurile acelea vor apărea mai des. Gândurile duc la acțiuni, iar acțiunile duc la alte gânduri. Așadar, când facem apeluri, cooperăm cu Duhul Sfânt la susținerea și intensificarea gândurilor, astfel încât persoana să se consacre în mod temeinic lui Hristos. Responsabilitatea noastră ca pastori este să le dăm ascultătorilor noștri ocazia de a răspunde pozitiv la Evanghelie și de a nu ne îngrijora cu privire la câți vor răspunde. Trebuie să lăsăm aceasta în seama lui Dumnezeu.

N. S.: Să vorbim puțin despre evanghelizarea pe care o veți susține în Florida. Ce așteptați de la ea și ce sfat le-ați da comunităților, înainte de începerea campaniei?

M. F.: Campania se numește „Discoveries '08”. Ea va avea loc în Orlando, Florida, va fi transmisă prin intermediul Hope Channel în

toată America de Nord, în engleză, franceză, spaniolă și portugheză și va fi retransmisă în toată lumea. Vrem să încurajăm fiecare biserică în parte să participe. Vom folosi imagini noi și predicile vor avea alt conținut. Evanghelizarea aceasta îi va invita pe participanți la o călătorie. Antichitatea oferă semnificație prezentului și ne pune la dispoziție principii după care să ne schimbăm viața astăzi. Spre exemplu, vom călători în Egiptul antic, vom examina piramidele, vom revedea marea dorință a oamenilor din Antichitate de a obține viața veșnică și vom vorbi despre Isus. Vom călători la Petra, vom vedea jertfele umane și vom vorbi despre jertfa lui Hristos. Vom călători în Pompei, îi vom vedea pe oamenii care trăiau în lux, le vom vizita casele, vom vedea cum orașul a fost distrus într-o clipă și vom vorbi despre venirea lui Hristos și despre cum putem să includem în sistemul nostru de gândire valori mai importante decât lucrurile din lumea aceasta. Vom călători până la peșterile valdenzilor și vom descoperi că avem nevoie de o temelie pentru credința noastră în Scriptură. Vom merge pe insula Patmos și vom descoperi în cartea Apocalipsa un mesaj potrivit pentru vremea în care trăim. Vom călători până la Roma, vom vedea cum biserica și statul s-au unit în Evul Mediu și vom învăța câteva lecții pentru vremea sfârșitului. În felul acesta, vom predica despre toate doctrinele Scripturii, dar vom porni de la evenimente din istorie. Încă un lucru despre lumea contemporană, despre mentalitatea postmodernistă: există în oameni o înclinație spre mister, o dorință de a înțelege cum vor afecta evenimentele trecutului viitorul. Mulți oameni din timpul nostru nu sunt religioși, dar sunt spirituali; ei privesc la evenimentele din Antichitate și doresc să găsească răspunsuri ca să rezolve enigma vieții. Va fi o campanie inedită și relevantă.

W. H.: Va fi disponibilă și în format podcast?

M. F.: Da, va fi disponibilă și în format podcast și în format video pe internet. Vom folosi orice tip de tehnologie existentă.

N. S.: Mai am o singură întrebare. Dacă Isus va veni în timpul vieții dvs., ce ați vrea să vă găsească făcând?

M. F.: Am două visuri pe care aș vrea să mi le împlinesc la revenirea lui Isus. Unul este să mă găsească predicând și făcând un apel, în timp ce Îl văd pe Isus venind și în timp ce mă înalț spre El. Dar mai am și un alt vis, a cărui împlinire mi-o doresc mai mult. Mi-aș dori ca venirea Lui să mă găsească la altar împreună cu soția mea, cu cei trei copii ai mei și cu partenerii lor de viață și să știu că toți sunt mântuiți. Aceasta va fi cea mai mare bucurie a vieții mele.

N. S.: Când privim în trecut, vedem că primii noștri pionieri nu mergeau în anumite locuri pentru că aveau asigurarea succesului, ci pentru că era nevoie de prezența lor acolo.

M. F.: Exact. Dacă evanghelizarea nu mai înseamnă altceva decât cifre, ea ridiculizează de fapt chemarea lui Dumnezeu. Mulți pastori tineri, inteligenți, au exclus evanghelizarea, pentru că o consideră o metodă de manipulare a oamenilor ca să se boteze. Însă evanghelizarea înseamnă proclamarea Evangheliei și a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu – prezentarea avertizării Duhului Sfânt, o ocazie de a-L lăsa pe Dumnezeu să miște inimile și să transforme viețile. Este esența celei mai mari chemări a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mă cheamă să am succes; El mă cheamă să fiu credincios. Și dacă sunt credincios, El Își va asuma responsabilitatea pentru succesul evanghelizării. Dacă tinerii predicatori vor păstra acest gând în minte, nu vor obosi și nici nu se vor neliniști în privința succesului. Predicați Cuvântul lui Dumnezeu și El va avea grijă de restul!

W. H.: Vă mulțumim foarte mult că le-ați împărtășit cititorilor noștri din gândurile și din experiența dumneavoastră. ■

Traducere: Loredana Sirbu
Ministry, xxxxxxxx 2008

Conexiune wireless la Mântuire

Tehnologia digitală aduce campaniile de evanghelizare în casele oamenilor și îi aduce pe telespectatori la biserică.

WILLIAMS COSTA JR.

Pentru mulți oameni din lumea contemporană, tehnologia face tot atâta bine cât rău. În fiecare zi se transmit 196 de miliarde de mesaje electronice, iar ștergerea mesajelor nedorite ne consumă multe minute prețioase și la serviciu, și la școală.

În același timp, tehnologia îi ajută pe adventiștii de ziua a șaptea să meargă în toată lumea și să le transmită oamenilor de pe întreaga planetă vestea bună despre Isus. Uneori, tehnologia vine în sprijinul evangheliștilor care vor să lucreze nu cu mase mari de oameni, ci cu un singur suflet sincer.

Un apel pe telefonul mobil

Iată un exemplu: În august 2007, într-un cartier aglomerat din Bras, în apropiere de São Paulo, Brazilia, un evanghelist pe nume Luís Gonçaves predica despre solia din Apocalipsa, capitolul 12, la biserica adventistă din localitate. Predica lui a fost înregistrată cu ajutorul camerelor de luat vederi și transmisă în direct pe internet. În Bras există cea mai mare comunitate musulmană din Brazilia, iar scopul era atragerea locuitorilor care erau interesați de campania evanghelică, dar care erau prea ocupați sau prea obosiți la sfârșitul zilei ca să participe la acest eveniment.

La sfârșitul predicii, Gonçaves a lansat un apel audienței, privind direct la camera de luat vederi și invitându-i în mod special pe cei care îl urmăreau pe internet să răspundă pozitiv. O persoană din sală, Cristina, s-a ridicat de pe scaun și a ieșit în față. Când a văzut-o, Gonçaves a luat microfonul și a

întrebat-o: „Unde este soțul dvs.?” Edmilson, soțul Cristinei, nu o însoțise la biserică.

Cristina a răspuns în fața camerei de luat vederi: „Am venit singură.”

Gonçaves i-a spus atunci: „O, nu, ce păcat că nu a venit și el!”

Apoi, telefonul Cristinei a sunat. Ea s-a uitat pe ecran și a exclamat: „Este soțul meu.”

„Răspunde-i”, i-a spus Gonçaves.

„Bună, dragul meu”, i-a spus Cristina lui Edmilson.

„Când ai plecat de acasă la biserică, am deschis computerul și am urmărit predica pe internet”, i-a replicat Edmilson.

Atunci, Gonçaves i-a cerut Cristinei să îl lase să vorbească personal cu Edmilson. Predicatorul i-a adresat un apel special prin intermediul telefonului mobil. Era un eveniment

cu adevărat „interactiv”: Edmilson urmărea transmisiunea în direct pe internet, iar pastorul îi adresa un apel prin intermediul telefonului mobil!

Gonçalves l-a întrebat pe Edmilson dacă îi permite să comute telefonul pe „difuzor”, iar acesta a fost de acord. În felul acesta, toată biserica a putut să asculte convorbirea.

După puțin timp, Edmilson, profund mișcat de Duhul Sfânt, a hotărât să-și predea inima lui Isus. Ochii Cristinei s-au umplut de lacrimi. Comunitatea a tresăltat de bucurie și a aplaudat plină de fericire și entuziasm.

Cristina se rugase mult timp ca soțul ei să ia această decizie. El nu se afla în momentul acela în clădirea bisericii, dar era aproape de familia lui Dumnezeu. Edmilson a fost profund impresionat de faptul că a putut să urmărească acasă, pe computerul lui, tot evenimentul. Mesajul Evangheliei a ajuns la el printr-o combinație binecuvântată între lucrarea personală și tehnologie, prin intermediul internetului și a unui telefon mobil.

Relația personală

Întreaga activitate a început însă fără sprijinul tehnologiei. Marcia, o adventistă credincioasă din Bahia, o localitate la aproximativ 2.400 de kilometri de São Paulo, a sunat-o pe sora ei, Cristina, care nu era adventistă. Marcia a invitat-o să participe la o campanie de evanghelizare de 30 de seri, pe care Gonçalves a intitulat-o: „Apocalipsa este răspunsul.”

Unii ar fi considerat că Bras, localitatea în care trăiește Cristina, este un loc neobișnuit pentru a ține o evanghelizare. Însă conducătorii bisericii locale au luat decizia de a construi o biserică într-o zonă lipsită de prezență adventistă. Bras este un mediu propice afacerilor și este plin de imigranți: în afară de comunitatea numeroasă de musulmani, aici locuiesc coreeni, italieni, bolivieni și oameni de multe alte naționalități. Campania de evanghelizare a fost planificată cu intenția de a anunța inaugurarea bisericii.

São Paulo, cu cei peste 21 de milioane de locuitori ai lui, are toate elementele necesare pentru a-i motiva pe oameni să stea acasă seara: traficul, poluarea și nesiguranța. După o zi întreagă de muncă și călătorie prin marea metropolă, mulți oameni sunt pur și simplu epuizați. Din acest motiv, Gonçalves și-a dorit foarte mult ca evanghelizarea să fie disponibilă și pe internet. *Dacă oamenii nu pot sau nu vor să vină la biserică,*

vom face în așa fel ca mesajul să ajungă în casele lor, se gândea el. Cristina și Edmilson locuiesc departe de biserică, dar au acceptat invitația Marciei și au început să urmărească evanghelizarea online. Cei doi au ziseră de Gonçalves când au urmărit niște studii biblice pe DVD.

Tatiane, o altă soră de-a Cristinei, s-a hotărât să urmărească și ea programul online, iar impactul asupra vieții ei a fost hotărâtor. Pe 22 august, la o săptămână după încheierea evanghelizării, Tatiane s-a hotărât să primească botezul. Ea a invitat-o pe Cristina să o însoțească la biserică. L-a invitat și pe Edmilson, dar acesta a refuzat. După ce a completat formularul de botez, Tatiane, împreună cu Cristina, s-a hotărât să rămână și la programul de după-amiază. În ziua aceea, Gonçalves a predicat despre harul lui Dumnezeu. Și în aceeași zi, Edmilson a dat probabil cel mai important telefon din viața lui.

După trei zile, Edmilson, soția lui, Cristina, și cumnata lui, Tatiane, au primit botezul în biserică din Bras.

Colaborarea

Ca rezultat al acestei remarcabile combinații între predicarea în comunitatea locală și transmisia în direct pe internet, 457 de oameni au primit studii biblice la sfârșitul evanghelizării. Din aceștia, 120 au luat decizia de a se boteza; iar 62 s-au botezat deja. Biserica din Bras are 300 de locuri, dar în multe seri se înghesuie în ea peste 600 de oameni. La finalul evanghelizării, au participat la ceremonia de botez aproximativ 900 de oameni.

Deși multe campanii de evanghelizare au fost transmise în direct pe internet, campania aceasta a fost deosebită de celelalte prin faptul că Gonçalves i-a „implicat” și pe oamenii care o urmăreau în direct. Când menționa un text biblic, Gonçalves se întorcea spre camera de luat vederi și întreba: „L-ați găsit?” sau spunea „Vă aștept. Sunteți gata?” În acest fel, s-a creat o relație între predicator și cei care îl urmăreau. La final, datele au arătat că evanghelizarea a reușit să ajungă la 32.619 persoane prin intermediul internetului.

Noemia Mendes, o avocată, a luat și ea decizia de a se boteza în timp ce urmărea evanghelizarea din Bras pe internet. Pe 15 august, s-a dus la biserică și a spus: „Cunosc mesajul Bisericii Adventiste de la 15 ani. Urmăresc în mod regulat canalul de televiziune Hope Channel și am urmărit acest

program de evanghelizare pe internet. Sunt hotărâtă să mă predau lui Isus.” Și ea s-a numărat printre cei care au primit botezul.

Unii au declarat că există cel puțin trei căi prin care poți ajunge la Paris. Una este prin țevile de canalizare subterane, dar concluzia pe care o poți trage este că „Parisul este întunecos, îngust și miroase foarte urât”. O alta este cu automobilul, mijloc care poate genera următorul răspuns: „O, Parisul este frumos, are grădini frumoase, dar este o problemă: traficul este atât de intens, încât nu poți înainta.” Dar poți să ajungi în Paris și cu avionul, iar impresia va fi cu totul diferită: „Parisul este luminat, mare și splendid. Este, într-adevăr, un oraș al luminilor!”

În funcție de unghiul din care privești, internetul poate fi luminos sau întunecat, îngust sau mare, urât sau frumos. Internetul ne oferă oportunitatea unică de a răspândi vestea bună a mântuirii prin intermediul unei tehnologii la care mulți oameni tulburați apelează ca să găsească răspunsuri. În unele țări, autoritățile locale încearcă să controleze internetul, însă trăsătura definitorie a lui este că nu are limite.

A sosit timpul să depășim vechile mentalități, să creăm un „spațiu” online ușor de accesat și să le oferim oamenilor ocazia de a-L cunoaște pe Isus și dragostea Sa pe internet.

Avantajul tehnologiei

Oricine are conexiune la internet știe că acolo se găsesc multe lucruri rele; valul de mesaje electronice nedorite este de multe ori ca un tsunami al păcatului.

*Rezultatul prezenței
adventismului în
mass-media actuală se va
vedea numai în ziua aceea
măreață, când fețele fericite
ale celor răscumparați
se vor bucura veșnic
împreună cu noi, pentru că
am îndrăznit să le vorbim
despre ceea ce a făcut Isus
pentru noi.*

Totuși, în același timp, internetul ne oferă oportunitatea de a le transmite altora speranța și mântuirea; adventiștii ar trebui să-l folosească tocmai pentru acest motiv. Dacă nu folosim noi această ocazie, Diavolul o va face. De multe ori ne-a fost teamă să folosim filmul, televizorul și radioul pentru a răspândi Evanghelia; ca rezultat, Satana întrebuițează aceste mijloace în multe feluri. Cred cu sinceritate că Domnul i-a inspirat pe cei care au inventat aceste mijloace tehnologice, pentru a ajuta la extinderea lucrării de evanghelizare.

De asemenea, trebuie să acționăm în mod deliberat – chiar agresiv – pentru a obține spațiu în mass-media seculară. Prea adesea suntem rușinoși, timizi și prea pasivi când vine vorba de mass-media în general. Instituțiile din lume se luptă ca să obțină o apariție în mass-media. Celebritățile plătesc mulți bani ca să obțină publicitate, să fie fotografiati – și chiar ca scandalurile lor să apară la știri! Noi nu vrem să urmărim expunerile scandaloase, deoarece noi

suntem echilibrați și vrem să Îl punem pe Hristos în centrul vieții: „dragostea lui Hristos ne [con]strânge” (2 Cor. 5,14). Motivul pentru care trebuie să căutăm să apărăm în mass-media nu este acela de a ne promova pe noi înșine, ci pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Viața lui Pavel, fostul rabin din Tars, este un bun exemplu în acest sens. El era hotărât să distrugă tânăra biserică creștină. Dar după întâlnirea personală cu Isus, el a revoluționat întreaga lume. Activitatea misionară a lui Pavel a schimbat cursul istoriei.

Pavel a călătorit în toată lumea. Noi putem face acest lucru doar cu un computer conectat la internet. Să presupunem că o persoană născută în Afganistan, care acum trăiește în Brazilia, începe să trimită mesaje electronice familiei sale din Kabul, în care le spune astfel: „L-am descoperit pe Isus. Trebuie neapărat să-L cunoașteți și voi. Sunt convins că dacă Îl veți accepta ca Mântuitor personal vă veți risca viața, dar vă rog să încercați. Viața mea s-a schimbat; acum sunt fericit, sunt liber de vina mea. Vreți să studiați Biblia online?”

Apoi, să presupunem că o femeie din Japonia care L-a acceptat pe Isus în Mexic îi trimite un mesaj mătușii ei din Osaka. Ea îi vorbește despre viața nouă pe care a căpătat-o după ce L-a primit pe Isus ca Mântuitor și Domn. După aceea, o invită să urmărească emisiunile transmise de Hope Channel prin cablu TV sau pe internet.

În sfârșit, un musulman din Orientul Mijlociu care L-a primit pe Isus în urma unei campanii de evanghelizare prin satelit, susținută de Mark Finley, ia decizia de a vorbi despre experiența aceasta cu fiul lui, care locuiește încă în zona aceea. El îl încurajează pe fiul lui să asculte Radio Mondial Adventist.

Televiziunea, radioul, materialele tipărite și internetul – toate acestea trebuie să se unească pentru a împlini scopul pentru care au fost inventate. Ele sunt niște instrumente prin care noi putem să le transmitem oamenilor speranța.

Dumnezeu nu are nevoie de noi ca să-și încheie lucrarea. El poate să le poruncească îngerilor să zboare prin mijlocul cerului și să anunțe solia mântuirii înaintea întregii lumi pierdute.

Utilizarea înțeleaptă și plină de curaj a tehnologiei va fi mai puternică decât cea mai mare campanie de publicitate

din lume. Cheltuirea a miliarde de dolari, euro sau yeni pe publicitate nu va avea un impact la fel de mare asupra vieții oamenilor. Rezultatul prezenței adventismului în mass-media actuală se va vedea numai în ziua aceea măreață, când fețele fericite ale celor răscumpărați se vor bucura veșnic împreună cu noi, pentru că am îndrăznit să le vorbim despre ceea ce a făcut Isus pentru noi.

Mergeți în toată lumea

Isus ne oferă privilegiul de a ne împărtăși mărturia personală cu toți semenii noștri – cu toți cei peste 6 miliarde de locuitori ai planetei Pământ. În viața aceasta, nu vom cunoaște o bucurie mai mare decât aceea ca, prin intermediul mijloacelor pe care Dumnezeu ni le-a dat, noi să „aducem” la picioarele lui Isus oameni cu care s-ar putea să nu ne întâlnim niciodată personal.

Ellen White a înțeles necesitatea imperioasă de a împărtăși vestea cea bună: „Apucați-vă de lucru oriunde vedeți că este ceva de făcut. Fie că sunteți bogați sau săraci, mari sau umili, Dumnezeu vă cheamă să Îl slujiți în mod activ.” (Ellen White, *Mărturii*, vol. 9, p. 106)

Nu uitați această făgăduință extraordinară: „Când lucrați pentru sufletele care pier, voi sunteți însoțiți de îngeri. Mii și mii și zeci de mii de zeci de mii de îngeri așteaptă să conlucreze cu membrii comunităților noastre, comunicându-le lumina pe care Dumnezeu a dat-o în chip atât de generos.” (*Ibidem*)

În urmă cu peste un secol, solul lui Dumnezeu a scris aceste cuvinte încurajatoare: „Este o lucrare misionară de făcut în multe locuri nepromițătoare. Spiritul misionar trebuie să ne ia în stăpânire sufletele și să ne inspire să ne ocupăm de categorii de oameni pentru care nu am plănuit să lucrăm și în feluri și în locuri în care nu ne-am gândit să lucrăm. Domnul are planul Său pentru semănatul seminței Evangheliei. Semănând potrivit vouă Sale, vom înmulți sămânța în așa fel încât Cuvântul să poată ajunge la mii de suflete care niciodată nu au auzit adevărul.” (*Idem*, p. 106, 107)

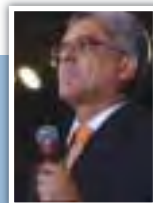
Internetul ne oferă oportunitatea de a lucra „în feluri și în locuri în care nu ne-am gândit să lucrăm”. Sunt sigur

că „Domnul are planul Său pentru semănatul seminței Evangheliei”. Trebuie să semănăm „potrivit vouă Sale”, iar atunci Cuvântul Său va aduce pe cărarea mântuirii nu mii, ci miliarde de oameni.

Oricâtă putere ar avea, internetul nu poate înlocui niciodată contactul personal. Planul de Mântuire poate fi împărtășit cel mai bine prin mărturisirea personală. Să folosim internetul corect, ca mijloc, ca unealtă, și nu ca soluție ultimă. Există un potențial enorm de a „face lucrare” prin folosirea înțeleaptă a YouTube, Google, a mesajelor electronice, MSN, a blogurilor, a site-urilor web. Să combinăm aceste mijloace cu puterea unică a mărturiei personale.

Pentru toate aceste motive, să spunem un bun venit viitorului mass-mediei: să spunem un bun venit oportunității de a folosi internetul pentru evanghelizare. Dumnezeu vă poate binecuvânta și vă poate inspira; Duhul Sfânt poate să folosească viața dumneavoastră pentru a-i conecta pe oameni la mântuire, chiar și prin intermediul unui telefon mobil! ■

Williams Costa Jr. este directorul Serviciilor Media din cadrul Departamentului Comunicații de la Conferința Generală.

CASA DE EDITURĂ

NOI APARIȚII

VIATĂ ȘI SĂNĂTATE

MESAGERUL DOMNULUI

vol I, 14 lei
vol II, 16 lei

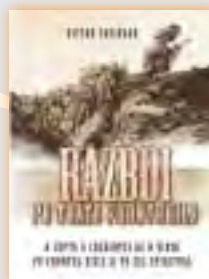
FAMILIA ÎMPLINITĂ

192 pagini, 9 lei

ȘI BUNICII AU FOST COPII

56 pagini, full color, 6 lei

CARACATIȚA PRINTRE NOI

128 pagini, 5 lei

RĂZBOI PE TOATE FRONTURILE

144 pagini, 4,5 lei

Pentru comenzi și informații: telefon 021+323.00.20; 0740-10.10.34
Pentru comenzi *online* vizitați site-ul: <http://www.viatasanasanata.ro>

I-am întâlnit în urmă cu ceva timp la o seară de evanghelizare, într-o biserică mică din Teleorman, laudându-L pe Dumnezeu prin cântec. Și mi-am amintit de acest obicei bun al lor de a fi prezenți oriunde sunt invitați, neprecupețind niciun efort, timp sau bani, atunci când este vorba de lucrarea Cerului. Nu sunt nici mai deștepți, nici mai bogați, sunt la fel de ocupați ca și noi, se confruntă cu aceleași probleme și nevoi zilnice ca oricare român ce parcurge această perioadă nesfârșită de tranziție, zice-se spre o viață mai bună, dar sunt deosebiți, sunt altfel atunci când ai ca etalon dispoziția de a face ceva pentru Dumnezeu și semenii.

Alegeri...

Cânta la nunți și era angajat într-un restaurant. Avea bani pe care-i risipea fără rost, iar acum regretă că nu a investit mai mult în instrumente performante pentru a cânta dragostea lui Dumnezeu. Mihai, capul familiei, deși a venit al doilea în biserică, pe o potecă oarecum bătătorită de soția sa, Elena, mărturisește că i-a fost destul de greu să renunțe la vechiul stil de viață, la foștii prieteni, dar mai ales a fost greu când a fost nevoit să hotărască între cariera de lăutar și calitatea de membru al Bisericii Adventiste.

Nu a putut însă să-I întorcă spatele unui Dumnezeu minunat, care S-a implicat în mod extraordinar în viața lui, ajutându-l să găsească soluții pentru toate piedicile, inerente de altfel oricărui început de drum: „L-am rugat pe Domnul să mă ajute, am postit șapte Sabate la rând, și mi-a răspuns...”, spune Mihai, amintindu-și cum s-a folosit Dumnezeu de șeful său pentru a-l ajuta să rezolve problema Sabatului înainte de botez. Cu lacrimi în ochi, își amintește de bunica lui, adventistă de ziua a șaptea, căreia Dumnezeu îi spusese într-un vis: „Ai grijă de nepotul tău, pentru că va fi mare în Împărăția cerurilor.”

Acum Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru tot, pentru viața schimbată, dar în mod special pentru cei doi băieți, Iulian și Mihăiță, care au crescut în biserică, beneficiind de o educație deosebită.

Slujitorii pe cale de dispariție?

În una dintre scrierile sale recente, *Despre ură*, Gabriel Liiceanu afirma că viața omului laic este „axată pe bunuri temporale și ghidată de interes”. Sau cum spunea poetul latin Persius: „Suflete încovoiate spre pământ și lipsite de fior divin.” Poate greșesc, să-mi fie iertat, dar consider că

cele două descrieri li se potrivesc bine multora din zilele noastre care se consideră creștini...

Până nu de mult sau, mai bine zis, până când Domnul m-a condus către oameni asemenea lui Mihai și familiei lui, gândeam că numărul celor dispuși să facă sacrificii pentru lucrarea lui Dumnezeu este în continuă scădere, ba chiar îi consideram, asemenea lui Ilie, o categorie de slujitori pe cale de dispariție.

Pentru mine era destul de clar că Biserica Adventistă a început să plătească un tribut greu instituționalizării, pe care încă o consider un mare pericol, și dorinței firești de a fi asemenea celor din jurul nostru. Nu am nimic împotriva mijloacelor moderne de comunicare, tot ceea ce înseamnă mass-media, dar constat, odată cu trecerea zilelor, și probabil nu sunt singurul care vede lucrul acesta,

Dreptul

AUREL NEAȚU

că implicarea personală este din ce în ce mai firavă, în ciuda faptului că, poate mai mult ca niciodată, la tot pasul întâlnești semeni dispuși să te asculte. Cred că sunteți de acord cu mine că sunt puțini cei care refuză să primească o carte religioasă și dintre ei mulți sunt interesați de discuții cu un caracter religios. Problema o constituie însă numărul secerătorilor, fără de care recolta poate fi compromisă.

Dumnezeu are soluții

Fiecare biserică își are rămășița ei – adventiști devotați, oameni care nu gândesc filozofic, nu sunt teologi și nu au simțit niciodată nevoia să despice firul argumentelor doctrinare, pentru simplul fapt că nu au nevoie de asta. Mulțumiți cu ceea ce au, ei înțeleg că sunt lucruri mult mai importante de făcut, pentru care au un îndemn special din partea Cerului.

Să mă explic puțin, pentru a nu se înțelege că am ceva cu teologia (poate doar cu unii dintre ei, care, spre măhnirea mea, dezamăgesc în ultimul timp prin abordarea sofisticată a

unor adevăruri clare, de început, ale Scripturii) sau cu cei realizați din punct de vedere material: Am fost la Prundu, o localitate situată la granița dintre județele Teleorman și Olt, pentru două seri la o evanghelizare în cort

Numai libertatea în Hristos poate face asemenea minuni! Doar cei care sunt cu adevărat ai Lui, oameni născuți din nou, pot face lucruri cu adevărat mari pentru lauda lui Dumnezeu și salvarea semenilor lor.

de a fi altfel

(ca în perioada de început a Bisericii Adventiste) și am avut sentimentul că toată suflarea satului, zeci de copii și peste 120 de adulți, era prezentă la predicarea Cuvântului.

Dar ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost devotamentul celor care s-au ocupat cu organizarea. În fiecare zi, uneori începând de dimineață și terminând seara târziu, indiferenți la capriciile unei ierni ce părea că nu se mai termină, un grup de tineri mi-a reamintit că lucrarea lui Dumnezeu nu se face „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Lui”. Prin înțelepciunea Cerului, și nu a oamenilor. A fost frumos și am convingerea că prin Dumnezeu se vor face lucrări mari în această localitate.

Acum, după doar doi ani de zile, sunt deja 17 persoane botezate, care Îi aduc laudă Domnului în fiecare Sabat în biserica recent construită. Dar... asta este treaba Lui, a lor... Ce faci tu? Ești printre cei șapte mii? Faci parte din rămășiță? Care sunt prioritățile tale? Ce ai pus la dispoziția lui Dumnezeu? Sau... poate ești doar un „suflet încovoiat spre pământ și lipsit de fior divin”!

Trăirea duplicitară

Îmi amintesc o ocazie, eram pastor la Zimnicea, în care am fost întrebat de un proaspăt botezat, interesat doar de pâine și pește, care sunt drepturile lui în Biserica Adventistă. Mult mai multe și mai consistente, considera el, decât cele avute pe când nu avea calitatea de membru. I-am „citit drepturile” de care se bucură cei care se nasc din nou în Hristos, i-am spus că poate să înceapă o altă viață, că are dreptul să fie altfel, că poate să învețe să spună „nu” păcatului al cărui rob a fost până acum, dar „a plecat întristat”, pentru că avea alte planuri (după câteva luni a renunțat și la calitatea de membru).

Și câți, asemenea lui, dar nedeclarați, preferă să trăiască duplicitar, bucurându-se, în nebunia lor, că se pot ascunde de privirile celor apropiați! Nu-L pot păcăli însă pe Dumnezeu!

Și tu poți fi altfel!

Dar să revenim la cei care au ales să fie altfel. Am încercat ore întregi să găsec un răspuns la întrebarea: „Ce îi

motivează pe oamenii aceștia?” Pe ei și pe mulți alții asemenea lor, oameni credincioși de care Dumnezeu are nevoie în vremuri ca acestea? Ce îi face să fie diferiți?

S-au conturat mai multe răspunsuri posibile, le-am întors pe toate fețele, dar n-am putut trece de o idee. Numai *libertatea în Hristos* poate face asemenea minuni! Doar cei care sunt cu adevărat ai Lui, oameni născuți din nou, pot face lucruri cu adevărat mari pentru lauda lui Dumnezeu și salvarea semenilor lor. Altfel, ce te-ar putea determina să te rupi de lumea aceasta și să te întorci către semenii tăi, fără să pretinzi sau să aștepți ceva în schimb (nici măcar mulțumiri), asemenea samariteanului!

Și tu poți fi altfel! Ai putea începe de astăzi? ■

Aurel Neațu este directorul Departamentului de Comunicare, Relații Publice și Libertate Religioasă din Conferința Oltenia.

Acasă

LUCIAN CRISTESCU

De curând, m-am întors dintr-o călătorie lungă. Cu cât se apropia ziua revenirii, cu atât mă inundau simțămintele care mă chinuie de fiecare dată la întoarcere: un dor neastâmpărat, fulgerat de o bucurie arzătoare: „Acasă!”

Cei care cercetează sufletul omului socotesc că „acasă” este una dintre valorile supreme în care se regăsesc fundamentele condiției umane: apartenența, securitatea, intimitatea...

Vechii cetățeni ai Romei aveau o vorbă: *Ubi bene, ubi patria*. În traducere liberă, asta însemna: *Unde-i bine, acolo este „acasă”*. După 1989, mulți români au redescoperit semnificația acestui dicton, migrând spre locuri mai „bene”. Unii și-au găsit împlinirea și sensul acolo. Alții mai puțin.

Ce am trăit însă în lunga mea călătorie m-a obligat să-mi revizuiesc toată filosofia despre „acasă”.

Pe data de 24 iulie, am coborât împreună cu doi medici pe pământ namibian, ca să petrec trei săptămâni alături de grupul de români care și-au mutat și trupul, și sufletul într-un loc nisipos, de semideșert. Înconjurat de sate din colibe de stuf și pământ frământat, lângă granița cu Angola și Zambia, nu departe de marele râu Zambezi, trăiesc 11 români: două familii și un copil, trei tineri și trei tinere. Unii au venit pentru un an sau doi. Alții pentru totdeauna. Scopul? Să facă lumea mai bună. Unii, și-au vândut tot ce aveau în România sau în Madrid. Alții, și-au întrerupt activitatea de profesorat sau studiile ca să vină să ajute proiectul „Zâmbet în Africa”. Când prima

familie (cu un copil abia născut) s-a așezat aici, în regiunea Caprivi, scopul ei era salvarea copiilor orfani sau abandonati. Membrii acestei familii au dat de veste printre românii de pretutindeni și oamenii cu inimă au „adoptat” (cu 35 euro/lună) între 300 și 400 de copii de pe tot cuprinsul Namibiei.

Ca să poată face o lucrare temeinică, era nevoie de un sediu funcțional. Șeful satelor din jur, văzând lucrarea acestor oameni albi, le-a dat cca 5 ha de teren. Dar ca să ridici o construcție ai nevoie de oameni și fonduri... Vreme de aproape doi ani, misionarii noștri au dormit în cort. În sezonul ploios, uneori hainele lor nu apucau să se usuce. Iar în sezonul uscat – pe care l-am prins și eu – ziua temperatura urcă până la 25-30°C, iar la ora 18, când soarele apune, se lasă un frig necruțător (până la 3-4°C). Să n-ai nimic decât un cort de doi metri pătrați ca

bucătărie, birou și dormitor deopotrivă, nu e prea „bene”... Și totuși iubirea pentru „cei mai neînsemnați frați ai lui Isus” le-a susținut moralul.

Când am sosit noi, clădirea era terminată de câteva luni. Este un complex în formă de U. În mijloc este o sală mare, cu o capacitate de până la 300 de locuri. Aici am ținut o serie de seminare (8 ore/zi) pentru cca 220 lideri locali, laici și pastori veniți și de aproape și de departe. În corpurile laterale sunt locuințele misionarilor (o singură cameră); apoi două magazii și două camere mai mari destinate ca adăpost pentru vizitatori și pentru bolnavii care urmează un tratament. În zilele acestea urmează să se înscrie pe frontispiciu și numele centrului: „Mulimu Wa Babalela”, care înseamnă: „Dumnezeu va purta de grijă.”

Din prima zi, am fost uimit de spiritul de „stup”. Odată cu cântecul păsărilor, campusul începe să mișune. La poartă se și adunau pâlcuri de „bolnavi” – unii destul de grav, alții închipuiți. După devoționalul de dimineață și micul dejun (suficient de bogat), misionarii plecau la lucru, fiecare după darul și specializarea lui, dar și după nevoile ce survineau. Întrucât apa se aduce de la cca 3 km (fântâna din campus e abia în curs de amenajare), în fiecare zi se asigura necesarul – cca 3-4 tone în perioada seminarelor. Apoi, fetele se împărțeau între pregătirea hranei pentru copii și tratamentele de la micuța clinică (o cabină de 5 m², lângă poartă, gândită inițial drept cabină pentru paznic). Au fost situații când, fără o pregătire medicală instituțională, cei de serviciu primeau ad hoc „darul tămăduirii”, intuind corect tratamente simple care aduceau vindecare.

În curtea din fața centrului, prin donația unui frate român din Italia, s-a instalat o moară pe motorină. De două ori pe săptămână câte 70-100 persoane stau la rând, în zăduful zilei, ca să le fie măcinat porumbul – hrana lor zilnică. Iar „morarul” nostru, un geniu tehnic, stă zi-lumină în praful alb să le slujească. Moara macină pe gratis! Ceilalți morari băștinași aruncă vrăji și blesteme către misionari, de ciudă că le furăm clienții. Dar se înșală: oamenii care vin la moara noastră sunt atât de săraci, încât n-au bani să meargă la ei. Am văzut cu ochii mei cum, pentru masa de seară, femeile pritolesc grăunțele ziulică întreagă, cu

un mai imens și greu!

Dar nu asistența medicală și nici morăritul, ci copiii sunt obiectivul centrului. După micul dejun, de la ora 9 și până la ora 13 activează grădinița pe două clase. Aici se învață: igiena personală și povestirile biblice pe flanelograf, alternând cu activități în grup și jocuri creative. După masa de prânz, de la ora 15 până la ora 18 (la apus) școlarii de clasele 1-10 sunt la orele de meditație. Ei sunt împărțiți pe patru categorii, pe vârste. Activitatea lor începe cu devoțional și continuă cu matematică, engleză, geografie, biologie etc. Programul cu școlarii mai include și acțiuni de ajutorare a sătenilor mai săraci. Iar atunci când există resurse, programul meditațiilor se încheie cu o masa de seară. Spectrul foamei este atât de generalizat la copii, încât, atunci când li se oferă, mănâncă fără limită, oricât le dai.

Nivelul învățământului în Namibia este surprinzător de coborât, fapt pentru care aportul centrului nostru este apreciat mult. Am avut ocazia să vizitez direcțiunile a trei școli (între care și un liceu important) și am putut constata respectul și aprecierea de care misionarii români se bucură. La solicitarea noastră, fără prea multe întrebări, directorii au dispus trimiterea elevilor lor la un miniserial de conferințe pe teme de tineret (cu participare de 100-150 elevi în fiecare seară, timp de o săptămână).

Cu timpul, am avut ocazia să descopăr mai mult impactul misiunii române din Namibia. Deși campusul misionar este modest pentru standardele noastre, acolo nu există totuși multe clădiri care să-l egaleze. Îl auzeam pe președintele bisericii namibiene spunând: „Cu ce aveți voi aici, am putea face lucruri mari: o grădiniță, o școală și un centru medical cum nu există în toată Namibia...” Da, se deschid tot mai multe oportunități. Directorul centrului,

Neacșu Sorin, e pe cale să inițieze un protocol cu ministrul sănătății din Namibia, și el adventist, ca să creeze un cadru legal pentru asistentele medicale și medicii din România doritori să lucreze, pentru o vreme, în Namibia. Condițiile sunt favorabile, cu atât mai mult, cu cât Namibia, cu clima semideșertică, este o țară lipsită de pericolele și molimele tropicale.

Așa au trecut trei săptămâni... Seară de seară, îi regăseam pe cei unsprezece adunați la cină. Nu exagerez când vă spun că ei erau „acasă”, într-o atmosferă de armonie și de împlinire sufletească. Se depănau impresii și planuri de viitor. „Nu mai avem bani de motorină pentru moară... A apărut cutare sau cutare nevoie... Să ne rugăm Domnului, El este bogat!”

Eu am plecat. Iar ei au rămas cu inimi bătând fierbinte, la fel cum a rămas și Livingstone „acasă” pe meleagurile râului Zambezi. Acest nou sens al cuvântului magic „acasă” are forță și atrage, pentru că dă cel mai nobil sens vieții.

De când am ajuns în România, am fost căutat de cel puțin șase persoane: „Ce trebuie să fac ca să ajung și eu în Namibia?” Mi-am amintit atunci de comentariul unui om al lui Dumnezeu despre cea de a zecea fericire: „Ferice de cei ce au dor de casă, căci ei... vor ajunge acasă!”

*Lucian Cristescu este
secretarul Asociației
Pastorale din
Uniunea Română.*

Rugăciunea ta a fost ascultată

GABRIEL ISTVAN

Serviciul religios de la Templul din Ierusalim a fost dintotdeauna marcat de semnificații deosebite. Pe măsură ce se apropia venirea lui Mesia, ritualul religios își sporea însemnătatea și în aceeași măsură creștea entuziasmul și emoția cu care un preot aștepta slujirea sa.

La Templu, în secolul I

La începutul secolului I, în Israel erau 24 de cete preoțești. Inițial, cele 24 de cete preoțești pentru slujirea Templului au fost organizate de David (1 Cron. 24,1-19) și au supraviețuit, cu unele modificări, până în timpul Domnului Hristos. Fiecare ceată slujea la Templu, la rândul ei, de două ori pe an, câte o săptămână. O ceată își termina slujirea la Templu la serviciul de dimineață din Sabat, iar următoarea ceată își începe slujirea la Templu la serviciul de seară (vezi *Enciclopedia ebraică*, ediția electronică). De-a lungul anului, în afara celor două săptămâni de slujire, preoții locuiau în cetățile lor, integrându-se în viața comunităților de care aparțineau, pregătindu-se spiritual pentru marele privilegiu și importanta răspundere pe care le aveau de a mijloci înaintea lui Dumnezeu la Templu, pentru popor.

La Templu, preoții își împărțeau slujirea prin tragere la sorți (Luca 1,9). Se formau 4 grupuri, însărcinate cu diferite activități, pentru care se trăgea la sorți în fiecare zi, iar pentru serviciul de tămâiere, considerat a fi cel mai important, SE TRĂGEA LA SORTI de două ori pe zi (vezi *Enciclopedia ebraică*, ediția electronică). Tămâierea era considerată cea mai importantă parte a slujbelor zilnice de dimineață și de seară. Acestea erau ore de rugăciune pentru toți israeliții (Luca 1,10), fie că participau la serviciu religios, fie că erau acasă sau în țări străine. „Când fumul de tămâie se urca de pe altarul de aur, rugăciunile lui Israel se înălțau cu el la Dumnezeu, pentru ei și pentru națiunea lor, în consacrare zilnică” (Ellen White, *Patriarhi și profeti*, p. 352, 353). Altarul de aur era „un altar de continuă mijlocire” (*Idem*, p. 353), pentru că zi și noapte tămâia sfântă își imprăștia parfumul în locurile sacre ale Templului. „La acest serviciu, preotul officiant se ruga pentru iertarea păcatelor lui Israel și pentru venirea lui Mesia”. (Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 99)

Privilegiul acesta îi revenea de obicei fiecărui preot o dată în viață și era, deci, marele moment al vieții sale. Talmudul ne spune că preotul ce ieșea la sorți pentru a aduce tămâia nu mai avea dreptul să participe la acest serviciu pentru a doua oară, în timpul slujirii sale de o săptămână. Datorită numărului mare de preoți din acea vreme, aproximativ 20.000, Farrar ne spune că „niciun preot nu putea să officieze la altarul tămâierii mai mult de o singură dată în viață” (*Pulpit Commentary*, vers. electronică, Evanghelia după Luca) și este posibil ca unii dintre preoți să nu fi avut niciodată prilejul acesta.

Șansa lui Zaharia

În acest context, să ni-l imaginăm pe Zaharia, un preot din ceata lui Abia (Luca 1,5,6), care locuia în ținutul muntos al Iudeii. După lunga perioadă de așteptare, când a venit vremea cetei lui să slujească la Templu, Zaharia a mers la Ierusalim, cuprins de sentimentul reverenței, al responsabilității deosebite și al sfințeniei insuflăte de gândul prezenței slavei lui Dumnezeu. Iată-l în fața unei ocazii unice: aceea de a oficia serviciul tămâierii!

Momentul este deosebit, unic și așteptat o viață întreagă. Zaharia are acum ocazia ca, în calitate de reprezentant al poporului, să stea înaintea lui Dumnezeu, care îl trimite pe îngerul Său cu mesajul: „Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată” (Luca 1,13). Care să fi fost rugăciunea lui Zaharia? Despre ce să se fi rugat Zaharia în această ocazie unică a vieții lui? Nevoile sunt multe (poporul suferă de foamete, boală, durere, ocupație romană, descurajări, depresii etc.), dar care să fie cea mai mare nevoie, ce merită amintită în această rugăciune, așteptată de o viață? Nu știm ce a cerut Zaharia, însă răspunsul a fost acesta: „Soția ta, Elisabeta, va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan” (Luca 1,13). Personal, cred că, în această ocazie, Zaharia nu s-a rugat în mod egoist pentru a avea un copil, deoarece se resemnase cu ideea de a nu avea copii, căci era înaintat în vârstă (vezi Luca 1,18). Răspunsul la rugăciune este dublat și de o făgăduință: „El va fi pentru tine un motiv de bucurie și de veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui” (Luca 1,14).

Răspunsul lui Dumnezeu

Se ridică adesea o întrebare: Răspunde Dumnezeu la rugăciune? Și dacă da, când, cum, la toate? Cu siguranță, Dumnezeu răspunde tuturor rugăciunilor. Se spune că la unele cu „da”, la altele cu „nu” sau poate spune „mai așteaptă”. Știm și cadrul necesar ascultării rugăciunii (vezi Psalmi 66,18; Iacov 4,3; Ioan 15,7). Indiferent de variantă, cred că Dumnezeu are pentru fiecare rugăciune același răspuns, înaintea răspunsurilor particulare, la rugăciuni specifice. Acesta este Răspunsul lui Dumnezeu, un Răspuns cu R mare.

În cazul lui Zaharia, copilul promis aduce Răspunsul lui Dumnezeu la toate rugăciunile, prin solia pe care acesta urma să o predice: Matei 3,2 – „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!” Răspunsul prim al lui Dumnezeu, oferit în toate rugăciunile noastre este: „Pocăiți-vă!”

Marele privilegiu al rugăciunii, al oricărei rugăciuni pe care o înalță vreun om, este sensibilizarea conștiinței de către Duhul Sfânt, ca omul să se pocăiască. Dar cum se rezolvă problemele mele prin pocăință? Care e răspunsul la rugăciunea pentru nevoile poporului? Tot Pocăința? Ce poate face pocăința pentru un popor, în fața secetei, de exemplu? Sau care e răspunsul la robia poporului? Sau la sărăcie și boală? Sau la examenele de care mă tem? Omul simte că are nevoie de altceva: de mâncare, de vindecare, de promovarea examenelor... Cum este pocăința Răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile noastre? Vom vedea imediat.

Nevoia de pocăință

Care ar fi câștigul nostru, dacă Dumnezeu ar răspunde miraculos la toate rugăciunile noastre, dar nu ar fi pocăință în inimi? La ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, să ia toate examenele, să se vindece de toate bolile, dacă și-ar pierde sufletul, pentru că nu s-a pocăit? Nici chiar venirea personală a lui Mesia în mijlocul oamenilor nu ar fi benefică pentru cei ce nu s-au pocăit (2 Tes. 2,8). Sau invers: dacă cineva nu ia toate examenele, nu se vindecă de toate bolile, nu primește niciodată răspunsul așteptat la unele rugăciuni pe care le înalță, dar s-a pocăit? Ce se va întâmpla cu el? Matei 10,28 ne învață să nu ne temem de lucrurile care nu ne pun

viața veșnică în pericol, oricare ar fi ele (persecuție, boală, suferință...), ci de cele care ne despart de Dumnezeu și ne pun viața veșnică în pericol.

Mesajul pe care Isus Hristos îl adresează ultimei biserici din istorie, Laodiceea, are în centrul lui răspunsul pe care Dumnezeu îl oferă la toate problemele noastre. Apocalipsa spune: „Fii plin de râvnă dar și... pocăiește-te!” (Apoc. 3,19). „Pocăința nu este o pedeapsă disciplinară, canonică, nici un exercițiu emoțional, ci o întoarcere decisivă și definitivă de la păcat la Dumnezeu, cu ajutorul lui Isus Hristos.” (Florin Lăiu, *Comentarii Daniel și Apocalipsa*, www.apocalipsa.ro)

Pocăința înseamnă apropierea noastră de Dumnezeu, de iubirea Lui; pocăința este iubirea de Dumnezeu pentru ceea ce este El. Iubirea Sa față de noi naște în sufletul nostru iubire față de El, fapt ce duce la întristare din cauza păcatului, căci „pocăința cuprinde în sine o adâncă părere de rău pentru păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 24)

Pocăința aprinde dragostea față de Dumnezeu, indiferent de circumstanțe, indiferent de răspunsul la rugăciune, pe care îl primesc sau nu. Îl iubesc pe Dumnezeu pentru ceea ce este El. De fapt, cine crede așa va descoperi ceva interesant în viața sa de rugăciune: dacă se va ruga pentru ceva anume mult timp și lucrul acela nu se va realiza, nu va spune: „Nu mă mai rog, căci nu are niciun sens”. Ci, din contră, cu cât insistă mai mult, dacă are experiența pocăinței la fiecare rugăciune înălțată, omul se întărește în credință!

Răspunsul întârziat nu îi va slăbi credința, ci, cu cât insistă mai mult în

rugăciune, credința lui se întărește prin pocăință. Dacă Dumnezeu îi spune: „Pocăiește-te”, mereu și mereu, el se pocăiește de gânduri negre, de atitudine nepotrivită, de tot ceea ce îl desparte de Dumnezeu. Și așa, fiecare rugăciune este un câștig, chiar și cea care nu primește răspunsul așteptat.

Adevărul aceasta este exemplificat de Biblie și prin experiența titanului credinței și al răbdării, Iov. El este strivit sub povara tragediilor din viața sa, dar cel mai chinător lucru însă este faptul că nu înțelege tăcerea lui Dumnezeu. La sfârșitul cărții, când îi vorbește lui Iov, Dumnezeu nu îi explică de ce s-au abătut asupra sa toate acele nenorociri. Îi spune cine este El: Creatorul, care păstrează armonia tuturor corpurilor cerești și a tuturor manifestărilor naturii, Cel care îngrijește de orice ființă, oricât de neînsemnată ar fi în ochii oamenilor (vezi Iov, cap. 38-41), și, astfel, tot ceea ce se întâmplă în Univers este sub controlul înțelepciunii Sale.

Răspunsul lui Iov este remarcabil: „Știu că Tu poți totul... și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42,2,6). Când redescoperă cine este Dumnezeu, Iov se pocăiește. Pocăința înseamnă dragoste față de Dumnezeu pentru ceea ce este El și credința în înțelepciunea planurilor Sale.

„Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”

Dumnezeu își începe răspunsul la toate rugăciunile noastre prin îndemnul la pocăință, la cunoașterea Sa, ca Domn și Creator. Astfel, fiecare rugăciune este ocazia pocăinței și a apropierii de Dumnezeu. Doar așa putem avea pace sufletească și atunci când necazurile ne asaltează, când neîmplinirile ne biciuiesc și când răspunsul la rugăciune parcă întârzie să se arate.

Dumnezeu nu e surd la rugăciunea noastră. RĂSPUNSUL a fost dat deja: Pocăiește-te! Astfel, Împărăția cerurilor va fi locul unde își dau întâlnire toți cei ce acceptă răspunsul lui Dumnezeu, sub îndemnul: „Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” (Apoc. 3,19) ■

Gabriel Istvan este pastor în comunitatea Popa-Tatu, București, Conferința Muntenia.

Activi ^{în} Cuvânt și în faptă

ELLEN WHITE

Devotamentul nostru față de principiile creștine ne cheamă la o slujire activă pentru Dumnezeu. Cei care nu-și întrebuițează talentele pentru cauza și lucrarea lui Dumnezeu nu vor lua parte cu Isus la slava Sa. Lumina trebuie să fie răspândită de fiecare suflet care a primit harul lui Dumnezeu. Sunt multe suflete în întuneric, dar câtă tihnă, nepăsare și liniște manifestă unii față de acest subiect!...

Fiecărui urmaș adevărat al lui Hristos i-a fost poruncit să fie lumină în lume. Dumnezeu Și-a făcut partea în marea lucrare și așteaptă ca urmașii Săi să coopereze. Planul de Mântuire este pe deplin dezvăluit. Sângele lui Isus Hristos a fost oferit pentru păcatele lumii, Cuvântul lui Dumnezeu îi vorbește omului prin sfaturi, prin muștrări, prin avertizări, prin făgăduințe și prin încurajări, iar puterea Duhului Sfânt îi este oferită ca să-l susțină în toate eforturile lui. Totuși, cu toată această lumină, lumea mai piere încă în întuneric, acoperită de greșeli și păcate. Cine vrea să lucreze împreună cu Dumnezeu, să câștige aceste suflete pentru adevăr? Cine le va duce vestea bună a mântuirii?

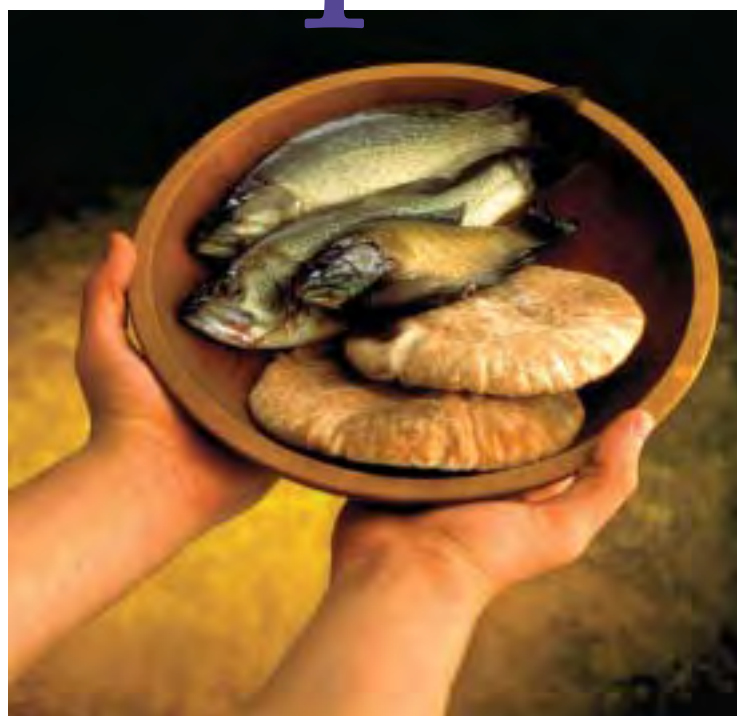
Poporul pe care Dumnezeu l-a binecuvântat cu lumină și adevăr trebuie să fie solii îndurării. Resursele lor trebuie să se reverse în canalul divin. Ei trebuie să depună eforturi serioase. Ei trebuie să devină lucrători împreună cu Dumnezeu, tăgăduindu-se pe ei înșiși, sacrificându-se la fel ca Isus, care S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca, prin sărăcia Sa, noi să fim îmbogățiți.

Colaboratori cu Cerul

Agenții divini și umani conlucrează în lucrarea de salvare a sufletelor. Dumnezeu Și-a făcut partea, iar acum este nevoie de implicarea creștinilor. Dumnezeu... așteaptă ca poporul Său să contribuie la prezentarea luminii adevărului înaintea tuturor națiunilor.

Cine vrea să accepte această colaborare cu Domnul Isus Hristos? El va stabili termenele, El va hotărî condițiile. V-a dat Dumnezeu lumină în ceea ce privește cunoașterea Sa? V-au fost deschise comorile din Cuvântul Său, astfel încât cunoașteți bine adevărurile din el? Atunci, mergeți în lucrare cu capacitățile pe care le aveți.

Dacă sunteți smeriți, curați la inimă și dacă umăriți numai slava lui Dumnezeu, veți observa nevoile și lipsurile cauzei Sale... Acolo unde există un lucrător, ar trebui să existe sute de oameni care să primească fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu și să le transmită oamenilor în măsura în care le pot purta. S-ar fi putut realiza de o sută de ori mai mult decât atât.

Spiritul lumesc a biruit printre preținșii slujitori ai lui Dumnezeu, iar sufletele oamenilor nu au fost apreciate nici măcar la jumătate din valoarea vitelor, fermelor și afacerilor lor. Dumnezeu le va cere socoteală de această neglijență teribilă din trecut, dar ce vor face ei în viitor? Vor accepta să coopereze cu marele Binefacător? Odată ce au primit lumina adevărului, vor lăsa ei ca lumina aceasta să ajungă la cei din întuneric?

Dumnezeu le-a oferit privilegiul de a fi colaboratori cu Hristos în marea Sa lucrare. Vor primi ei cu recunoștință și din toată inima favorurile din partea lui Dumnezeu și le vor valorifica ei cu sârg, prin punerea lor în practică, folosind fiecare capacitate și fiecare dar sfânt în slujba Domnului? Succesul lor în creșterea în viața duhovnicească depinde de perfecționarea talentelor ce le-au fost împrumutate. Răsplata lor viitoare va fi proporțională cu integritatea și seriozitatea cu care l-au slujit Domnului.

Toate inițiativele la nivelul lucrurilor trecătoare, pământești, au succes în funcție de înțelepciunea, tactul și concentrarea forțelor exercitate în obținerea obiectivului dorit. La fel trebuie să fie și cu inițiativele din lucrarea creștină.

Trebuie să lucrăm potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Este nevoie de o planificare înțeleaptă. Este nevoie de o selectare a oamenilor și a darurilor corespunzătoare pentru diferitele ramuri ale lucrării. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie călăuză noastră în ceea ce privește condițiile prevăzute pentru cei care doresc să devină lucrători împreună cu Hristos. Năzuința de a strânge bogății este o însușire a naturii noastre de la început, care ne-a fost implantată de Tatăl ceresc în scopuri nobile.

Unde este inima

Dacă întrebați un bancher, care și-a canalizat toate energiile spre singurul obiectiv de a câștiga averii și care este perseverent și harnic, ca să-și înmulțească averea, cu ce scop muncește, el nu va putea să vă dea un motiv, un scop precis pentru care aleargă după comori pământești și își adună bogății. El nu poate defini niciun scop măreț pe care să-l urmărească și nicio sursă nouă de fericire pe care se așteaptă să o obțină. El continuă să strângă averi, fiindcă și-a orientat toate capacitățile și toate puterile în această direcție.

Există în omul lumesc o sete după ceva ce nu are. În virtutea obiceiului, el și-a îndreptat fiecare gând, fiecare scop în direcția asigurării viitorului și, pe măsură ce înaintea în vârstă, devine mai nerăbdător ca niciodată să obțină tot ce poate...

Toată energia aceasta, perseverența, hotărârea, râvna după putere pământească este rezultatul pervertirii puterilor sale într-un scop greșit. Fiecare facultate ar fi putut fi cultivată până la cel mai înalt nivel posibil, prin exercitare, pentru viața cerească, nemuritoare și pentru o greutate veșnică de slavă.

Obiceiurile și practicile omului lumesc, și anume perseverența și energia lui, și fructificarea fiecărei ocazii de a-și înmulți bogățiile trebuie să fie o lecție pentru cei care pretind a fi copiii lui Dumnezeu, care caută slava, cinstea și nemurirea. Fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți decât fiii luminii și în aceasta constă înțelepciunea lor. Ei urmăresc câștigul pământesc și spre acest scop își direcționează toate energiile. Fie ca acest zel să îi caracterizeze pe cei care lucrează pentru bogățiile cerești! ■

Acest fragment provine dintr-un articol scris în Basel, Elveția, care a apărut prima dată în urmă cu 100 de ani în *Advent Review and Sabbath Herald* (acum *Adventist Review*; www.adventistreview.org).

Traducere: Loredana Sirbu
Adventist Review, decembrie 2007

Să ne cunoaștem familia adventistă...

ZAMBIA

Este un stat african independent cu un teritoriu de peste 750.000 de km², dar cu o populație cu puțin peste 11 milioane de locuitori. Țara este cunoscută în special pentru cascada Victoria de pe râul Zambezi, cel care, de altfel, a dat și numele țării, dar și pentru uriașele mine de cupru.

Zambia este așezată în partea de sud-est a Africii, învecinându-se, printre altele, cu Zair, Zimbabwe, Angola și Mozambic. În secolul XVIII a devenit colonie britanică, făcând parte din Rhodesia de Nord, din 1964 a devenit independentă, luându-și numele pe care îl cunoaștem în prezent.

Începuturile mișcării adventiste din această țară sunt legate de Misiunea Solusi, așezată atunci în Rhodesia de Sud (Zimbabwe) de unde misionarii au venit pentru prima dată în acest teritoriu. Cu acea ocazie au primit o promisiune de 2.200 de hectare pentru a deschide o misiune. Astfel, în 1905 se deschide Misiunea Rusangu, iar după doar câteva luni aici va funcționa și o școală. Primul misionar care, ajuns aici, va muri de febră. Cu toate acestea, mesajul adventist se va răspândi de aici în toată țara. În 1918 se va construi prima biserică în zona de nord, pentru credincioșii care se adunau până atunci în aer liber să cânte și să se roage.

În 1928 se va deschide primul spital, ceea ce va avea un puternic impact în dezvoltarea ulterioară a misiunii de aici.

La ultima statistica oficială, în Zambia erau 530.000 de membri, doar în ultimul an botezându-se peste 40.000. În ciuda sărăciei din țară, biserica noastră are peste 1.600 de biserici și peste 3.500 de grupe. Un alt amănunt statistic, sunt aproape 300 de pastori și misionari și 325 de colportori, sunt 3 spitale adventiste și o universitate și mai multe școli primare. Adventiștii sunt cunoscuți și apreciați până la cel mai înalt nivel, bunica președintelui țării fiind adventistă.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Misiune 2008 la Reading, SUA

Intre 3 și 6 iulie 2008, în orașul Reading, PA, a avut loc un eveniment special pentru adventiștii români din zona respectivă, precum și pentru mulți alții care au participat în calitate de invitați.

Din *Cronica ideilor* (buletin informativ semnat de arh. Gheorghe Petrescu, CUA University, Washington D.C., SUA) am extras consemnările care urmează: „Cei de

departe și cei de aproape s-au strâns în dreptunghiul gotic al Bisericii Româno-Americane din Reading, PA. Au fost ei, românii de pretutindeni, care, prin prezența lor, au creat farmecul și au atras atenția unui oraș întreg, cu peste 280.000 de locuitori. St. James Lutheran Church, cu anul ei de naștere, 1850, azi Biserica Româno-Americană de tipologie adventistă, a reinviat din cenușa istoriei. Considerată ca una dintre cele mai vechi clădiri ale orașului, noua citadelă adventistă și-a onorat prezența ei prin cele patru zile de sărbătoare, cu un Sabat plin de farmec, cu muzica religioasă clasică și contemporană. A fost o mireasmă cerească plină de binecuvântări cerești, ce a început joi seara, 3 iulie 2008, ora 20, cu primul concert de muzică clasică, susținut de muzicieni consacrați, dar și tinere talente.

Am invitat cu această ocazie și Ambasada României din Washington D.C., care, prin reprezentantul ei, în persoana dlui Bogdan Neagu, a rostit un scurt mesaj din partea Ambasadei României. Corul românesc condus de dirijorul Florin Liga și formația sa „Celest Singers” au interpretat piese din repertoriul creștin adventist. Au fost menționați mai toți compozitorii care au compus melodii adventiste de neuitat.

Au fost prezenți peste 15 pastori. Printre ei s-au numărat și președintele Conferinței Pennsylvania, Elder Ray Hartwell și Valentin Dănăiață, pastorul bisericii române din Loma Linda. Invitați de onoare au fost președintele Uniunii Române, fr. Teodor Huțanu și fr. Nelu Burcea, directorul RVS, care au marcat buna și prospera activitate a celor de acasă, din România.

Misiunea 2008 s-a încheiat cu nunta fiicei pastorului Nicu Butoi, anunțând că, în curând, vom cânta cu toții la nunta Mielului, în veșnicie. Acesta, aflat în inima acestei sărbători, ne împărtășește în continuare, simțămintele adunate în suflet cu această ocazie, precum și gândurile pe care le are cu privire la viitorul acestui proiect.”

„Încă îmi vibrează în suflet freamătul și anticipația evenimentului care tocmai s-a consumat ca să facă loc unui

altuia care, de astă dată, nu mai ține de clădiri de cărămizi, ci de clădiri ale Duhului Sfânt – oameni întorși la Dumnezeu.

Împreună cu reprezentantul Ambasadei Române din Washington am fost parcă fulgerat de cuvintele lui Frank Bryson, reprezentantul Bisericii Luterane donatoare: ‘Când am

auzit că vin românii în oraș, ne-am bucurat mult, fiindcă am zis: Ei vor ridica orașul..., și eu am zis în inima mea, cu frică și cu încredere în Dumnezeu – Doamne, ajută-ne.’

Dacă vineri seara au fost prezente la biserică între 300 și 500 de persoane, sâmbătă dimineața numărul a crescut semnificativ, fără să luăm în calcul copiii sau pe cei în foc continuu. Mâncarea a fost atât de bună, că un oaspete american a spus că nu mai poate merge pe jos acasă, deși stătea aproape și a chemat pe cineva să-l transporte cu mașina. Munca tuturor surorilor și fraților noștri a făcut din ziua aceea și din masa aceea frățescă un fel de serviciu divin închinat lui Dumnezeu. Fr. Cedru și fiica lui au descurcat multe lucruri și au fost gazde împreună cu Blue Mountain Adventist Academy pentru mulți oaspeți veniți la marea sărbătoare.

Clădirea casei Domnului a produs reacții diferite în diferiți oameni: cei care au văzut-o pentru prima dată au zâmbit, iar cei care o știau cum arăta înainte au suspinat cu ochii spre cer fiindcă numai Cel Preainalt putea face ca așa ceva să se întâmple atât de repede și cu atât de puține resurse. Stând pe bănci și privind uimirea oamenilor, erau cei care au trudit în lipsuri mari și greutăți de tot felul: Adrian Dobrovolschi care a petrecut ultima jumătate de an mai mult la lucrările casei Domnului și, împreună cu el, mulți alți frați adventiști, frați de la mișcarea de reformă și de la Biserica Penticostală. Aceștia și alții alături de ei au fost brațele Domnului pentru lucrările care au avut loc. Ce să mai vorbim de donatorii noștri? Ei au fost puțini, dar plini de dragoste și și-au făcut slujba în mijlocul unor greutăți ciudate și de neînțeles.

Comunitatea română adventistă din Miami a dat un belșug de ajutor în niște timpuri, puțin spus, grele. Întreaga frățietate, bătrâni și tineri deopotrivă, sub păstoria înțeleaptă a pastorului Valentin Rusu, au adus cu toții picătura lor de contribuție și iată că, în mai puțin de un an, casa Domnului din Reading, PA, zâmbește ospitalier. Nu putem să-l uităm

pe tânărul de culoare care doar văzând bucătăria Domnului a tăiat și asamblat în mai puțin de 24 de ore tot granitul necesar pentru bucătărie, aproape gratis. În ziua începuturilor slabe, primul lucrător voluntar – Filip Arapache – a venit și a reparat acoperișul casei Domnului, urmat apoi de o echipă de voluntari care au început să dea formă și culoare locului. Dar timpul mergea în ritm și pas accelerat. A devenit evident că și dacă am avea ajutor totuși nu se va putea termina la timp. Cei care continuau să creadă au rămas doar câțiva. La capătul celălalt al firului, Vasile Nedelcu din Atlanta, invitat fiind să ajute la repararea și decorarea casei Domnului, ezita cu frică la gândul că o lucrare atât de mare nu se va putea termina curând. Acolo, el capătă fâgăduința ajutorului îngerilor zugrăvi și cu ajutorul Domnului, al fraților și mai ales al lui Reinaldo și Jose lucrul este terminat mult mai repede decât ne închipuiam.

Conferința noastră – Pennsylvania – a fost ca întotdeauna la înălțime. Au fost prezenți pe parcursul întregului program, care a început vineri seara și s-a terminat sâmbătă seara, târziu.

O scrisoare plină de îndemn le-a fost trimisă tuturor pastorilor și bisericilor din Conferință, chemându-i să participe la inaugurarea celei mai 'tinere' case a Domnului din Pennsylvania. Ray Hartwell, președintele Conferinței, a rostit rugăciunea de consacrare a înnoitului locaș de închinare și după cum spunea cineva – la rugăciunea lui parcă simțeam fulgere cum îmi treceau

prin tot corpul. Secretarul Conferinței, William Peterson, a rostit un cuvânt de mare apreciere și încurajare.

Pe de altă parte, Uniunea Română a trimis un mesaj clar prin prezența președintelui Teodor Huțanu și a directorului RVS, Nelu Burcea. Prezența și intervențiile lor i-au făcut pe cei prezenți să simtă dulceața și trăinicia frăției române.

Nici țara nu s-a lăsat mai prejos, ci a trimis un reprezentant al Ambasadei Române din Washington, care a participat și a luat cuvântul în numele țării și al românilor. Cu această ocazie, i-am învățat pe locuitorii orașului Reading proverbul – *Sângele apă nu se face!*

Dreptate a avut arh. Gigi Petrescu când mi-a zis: 'Frate, nu te teme, vei ieși bine și frumos și pentru credință, și pentru neam'... Îl înțeleg pentru că, timp de luni de zile, el și soția lui au muncit neobosit la organizarea și distribuirea programului până în ziua când el a prins aripi. Muzica, sub conducerea pastorului Florin Liga, a inclus nume mari, dar și piese foarte bine cunoscute în lumea românească. Orga bisericii a răsunat cum nu s-a mai auzit de mult sub mâinile profesorului și compozitorului James French, iar Cristina Picardi a cântat *Tatăl nostru* și alte piese de măiestrie cu o pasiune rar întâlnită. Ea mărturisea că vocea ei a fost făcută pentru această biserică.

După acest eveniment am primit vizita a două persoane – Tina și Heather. Când a au intrat în biserică, una dintre ele uimită și cu ochii roșii de plâns repeta mereu: 'Dumnezeu meu, Dumnezeul meu, parcă trăiesc o răpire sufletească. Eu am crescut în această biserică și am fost înspăimântată că, în final, se va distruge, dar iată ce a făcut

brațul Domnului...' Și când te gândești că, vorba președintelui luteran, 'totul a început într-o zi de iarnă, atunci când Zoltan și Angelica Treitli au bătut sfios la ușa bisericii, căutând un loc de închiriat. Cine să creadă în puterea brațului Domnului? Astăzi, luteranii declară cu mare satisfacție că a fost mâna lui Dumnezeu și numai mâna Lui care i-a condus pe ei să-i aleagă pe români și să le dăruiască locașul sfânt al dragostei și credinței părinților lor.

Ziarul *Reading Eagle* a scris un articol foarte frumos, informând orașul de prezența românilor și de eforturile lor. Oriunde a fost citit numele românilor, credința adventistă a fost în centrul atenției. Luni, după sărbătoarea noastră, a trebuit să fac față unui adevărat protest de stradă – locuitorii orașului erau foarte revoltați și frustrați că nu au știut de marele eveniment până când au aflat din ziar. Le-am spus că vom mai avea astfel de sărbători curând și atunci totul va fi în limba engleză, special pentru locuitorii orașului Reading. DVD-urile cu serviciile divine sunt în pregătire și vor fi curând oferite spre vizionare.

Alături de bucuria prezenței Domnului și a fraților, personal am avut harul de a avea întreaga familie, și chiar extinsă, cu mine la această mare sărbătoare. Duminică, atât invitații, cât și familia noastră, ne-am bucurat de prima nuntă românească în Biserica Adventistă Reading. Fiica noastră Vicky și Edy Cismariu și-au dat mâna în legământul căsătoriei. Fr. Huțanu a predicat cuvântul, iar eu am rostit rugăciunea de binecuvântare.

După aceste zile de bucurie pe care le-am avut cu ocazia inaugurării bisericii noastre mi-am spus: de acum începe adevărata zidire a bisericii, care se dorește a fi vie și mărturisitoare. Rugați-vă

pentru noi ca Domnul să ne dea izbândă, așa cum ne-a dat până acum."

Să așezăm cu credință în mâinile Tatălui ceres rugăciunile noastre pentru lucrarea și slujitorii Domnului din Reading, precum și pentru întreaga familie adventistă, chemată la o slujire fără rezerve în aceste momente unice ale istoriei mântuirii. ■

Redacția

Adevărul despre pește

DR. EMIL RĂDULESCU

Ateroscleroza coronariană, cu manifestarea ei extremă – infarctul miocardic – constituie și în prezent principala cauză de morbiditate și mortalitate în țările din emisfera apuseană. În apariția aterosclerozei, pe lângă fumat, joacă un rol și nivelurile crescute în sânge de LDL (colesterolul „rău” ce se găsește numai în alimentele de origine animală) și de trigliceride (acizi grași de origine animală și vegetală).

În consecință, scăderea colesterolemiei și a trigliceridelor – prin măsuri dietetice și/sau medicamentoase – alături de renunțarea la fumat, normalizarea greutateii și creșterea

activității fizice, constituie măsurile cele mai recomandate pentru prevenirea și tratamentul aterosclerozei.

În ultimii 20 de ani, în presa medicală au apărut numeroase articole care recomandau consumul de pește (mai ales cel oceanic) sau de ulei de pește, comercializat de industria farmaceutică, pentru conținutul lor în acizi grași omega-3. Se susținea că acizii grași omega-3 au o acțiune cardioprotectoare, prin scăderea trigliceridelor sanguine, prin acțiunea antitrombotică, antiaritmică și chiar antihipertensivă.

Acizii grași omega-3 sunt acizi grași polinesaturați, cu prima dublă legătură situată la al 3-lea atom de carbon de la capătul metilic al moleculei. Sursele majore de acizi grași omega-3 sunt peștele, conținând acidul eicosapentaenoic (EPA) și docosahexaenoic (DHA), și nucile, semințele, unele plante și uleiurile vegetale conținând acidul alpha-linoleic, ce poate fi convertit în organism în EPA și apoi DHA. Cu un număr de ani în urmă, acizii grași omega-3, cu lanțuri lungi (de origine animală), se considerau a fi mai valoroși. Azi se știe că cei de origine vegetală (acidul alfa-linoleic) sunt mai stabili împotriva oxidării decât acizii grași omega-3 din uleiul de pește. Acest avantaj este deosebit de util persoanelor suferind de diabet de tip 2. (*MMW - Fortschr. Med.* 2004;146:49)

Observând că, pentru combaterea bolilor cardiovasculare, populația nu e dispusă să-și schimbe stilul de viață, industria peștelui și cea farmaceutică au venit cu soluții mult mai ispititoare: să mâncăm pește (mai ales oceanic), care conține acizi grași omega-3, sau să cumpărăm uleiul de pește de la farmacie, fără să ne preocupăm prea mult de stilul de viață. Iar sub pretextul efectului cardioprotector, unii vegetarieni au devenit pescovegetarieni. Să ne amintim că, nu mult în trecut, se recomanda vinul roșu pentru prevenirea infarctului miocardic.

În zilele noastre, presa și diferitele medii electronice difuzează informații, în spatele cărora există interese financiare, care îi pot deruta pe cei mai puțin informați. Pentru a veni în ajutorul celor ce vor să cunoască adevărul despre pește, prezentăm, foarte pe scurt, datele din literatura medicală recentă.

►► Fiind un produs de origine animală, carnea de pește are aceleași acțiuni nefavorabile ca și carnea de vită, pasăre sau porc. Proteinele animale sunt bogate în aminoacizi ce conțin sulf, ca cisteina și metionina, și au o proporție mai mare de aminoacizi aromatici, ca fenilalanina și tirozina. Excesul acestor două grupe de aminoacizi favorizează

bolile degenerative, iar produșii lor de degradare, crezol și fenol, favorizează cancerul cutanat și colorectal. Proteinele animale cresc colesterolemia, în timp ce cele vegetale o scad.

▶▶ În cursul pregătirii termice, și în carnea de pește iau naștere amine heterociclice, care au o acțiune cancerigenă. Amine heterociclice se pot forma și la temperaturi mai mici de 100° C, de exemplu în peștii afumați la temperatura de 80-85°C. Amine heterociclice au fost găsite și în crusta de făină a produselor de pește.

▶▶ Ca orice produs animal, peștele conține o cantitate apreciabilă de colesterol. Dacă 100 g de carne de găscă, porc, vită sau cerb conțin între 80 și 94 mg colesterol, 100 g de scrumbie, păstrăv, somon sau sardele conțin între 80 și 100 mg colesterol.

▶▶ În cursul prăjirii, indiferent de grăsimea folosită, iau naștere peroxizi, aldehide, cetone, hidroperoxizi, polimeri și monomeri ciclici, cu efecte toxice. Prin prăjirea uleiului iau naștere acizi grași *trans*, care cresc colesterolul „rău” și-l scad pe cel „bun”.

▶▶ Toate viețuitoarele marine sunt un rezervor de boli infecțioase. Infecțiile alimentare transmise de animalele marine sunt de 15 ori mai numeroase decât cele cauzate de consumul de carne de vită, porc sau pasăre.

▶▶ În organismul peștilor, în special în grăsimea lor (indiferent că e vizibilă sau nu!), se concentrează substanțele toxice din apa în care trăiesc: pesticide, dioxin, mercur (cu efecte cardiotoxice!) etc. Agenția de protecție a mediului din Statele Unite consideră că organismele acvatice pot acumula toxinele din mediu la un nivel de peste un milion mai mare decât concentrația din apă. Cine crede că peștele provenit din crescătorii e mai sănătos se înșală. Somonul din crescătorii conține mai mult dioxin și alte cancerigene decât peștele oceanic. În luna octombrie 2007, Administrația pentru alimente și medicamente a Statelor Unite a reacționat la un studiu care recomanda consumul de pește în cursul sarcinii, dar care a fost finanțat de industria peștelui, avertizând viitoarele mame să nu consume mai mult de 300 de g pește într-o săptămână, datorită

mercurului din pește. (*Science* 2007; 318:550)

▶▶ De obicei, peștele se consumă cu o cantitate prea mare de sare. Societatea britanică de oncologie avertizează că persoanele care consumă zilnic 12-15 g sare își dublează riscul cancerului de stomac. Se pare că sarea prea multă face ca în Japonia cancerul de stomac să fie neoplazia cea mai frecventă. Peștele sărat crește și riscul cancerului nazofaringian. (*New Scientist* 23 sept. 2006)

▶▶ Pentru a evita neplăcerile amintite, unii se decid să cumpere ulei de pește, fără să bănuiască faptul că doza zilnică recomandată (de aproximativ 15 ml), conține 100-115 mg colesterol, adică ceva mai mult decât colesterolul dintr-o friptură de vită de 100 g. De asemenea, mulți nu știu că, stând timp îndelungat pe rafturile magazinelor, proporția de acizi omega-3 oxidat crește, ceea ce poate duce la leziuni ale endoteliului arterelor. De asemenea, mulți nu știu că uleiul de pește, chiar dacă scade trigliceridele, crește colesterolul „rău”.

▶▶ După valul de entuziasm nestăvilit în legătură cu acizii grași omega-3, a urmat trezirea la realitate, prin studiile de amploare, efectuate pe sute de mii de persoane. Deja în anul 1995, Universitatea Harvard publică studiul efectuat asupra a 44.895 de persoane, din care rezultă că bărbații care au mâncat șase sau mai multe porții de pește pe săptămână, în loc să fie protejați de acizii grași omega-3, au suferit de infarct miocardic într-un număr mai

mare decât cei care au consumat o porție de pește pe lună sau mai puțin. (*N Engl J Med* 1995;332:977-982)

Reexaminând aproape 100 de studii privind acizii grași omega-3, Lee Hooper ajunge la concluzia că, spre deosebire de recomandările anterioare, acizii omega-3 nu exercită nicio protecție cardiovasculară. Un studiu, efectuat asupra a peste 30.000 de persoane, a arătat că suplimentarea cu acidul gras omega-3 nu scade mortalitatea prin boală coronariană și nici frecvența bolii canceroase. (*BMJ* 2006;332:752-760)

Într-un articol publicat în ianuarie 2008 în jurnalul Asociației medicale canadiene, G. M. Nair și S. J. Connolly arată că nu există dovezi convingătoare că acizii grași omega-3 din pește sau uleiul de pește ar scădea mortalitatea cardiovasculară și nici că ar proteja împotriva aritmiei ventriculare. Peștele nu poate fi recomandat ca fiind un aliment sănătos și nici uleiul de pește nu trebuie folosit. De fapt, în Canada este interzisă folosirea acidului gras omega-3 pentru prevenirea bolilor cardiovasculare. (*CMAJ* 2008;178:181)

La încheiere, să amintim argumentul epidemiologic: pe glob există populații care, practic, nu consumă pește de mii de ani, și nu prezintă o mortalitate mai mare prin boli cardiovasculare. Iar eschimoșii, care consumă mult pește, au o sănătate deloc de invidiat, cu o speranță de viață foarte mică și cu foarte multe decese prin hemoragii cerebrale. ■

Reprezentanții ai Uniunii Spaniole în România

Pe 28 august 2008 a avut loc la sediul Uniunii o întâlnire între comitetul de conducere al Uniunii Române și reprezentanții Uniunii Spaniole: Jesus Calvo Manso – președinte, Jesus Calvo – trezorier, și pastorul Liviu Olteanu, coordonatorul grupurilor etnice.

Această întâlnire face parte din programul vizitei pe care reprezentanții bisericii din Spania o fac pentru a cunoaște mai bine specificul adventismului din România, astfel încât să-i poată sluji mai bine pe membrii de naționalitate română, importanți ca număr, din Uniunea Spaniolă. În cadrul întâlnirii au fost prezentate instituțiile și proiectele bisericii din România, s-au discutat posibilități concrete de colaborare în viitor, iar, la final, s-a hotărât semnarea unui protocol de colaborare între cele două instituții, pentru o mai bună slujire a românilor stabiliți în Spania.

În program au mai fost incluse vizite la Institutul Teologic Adventist, la Centrul Media Adventist, la Editura „Viață și Sănătate”, la sediul Conferinței Transilvania de Sud, la Centrul de Sănătatea de la Herghelia și la biserica Pătrăuți – Suceava. În Sabatul din 30 august, reprezentanții bisericii spaniole au vizitat două biserici din Brașov, iar în cel din 6 septembrie, biserici din București și din Alexandria.

(Cristian Modan / Uniunea Română)

Tabăra evangheliștilor cu literatura

În conformitate cu îndemnul atât de necesar al Mântuitorului: „Veniți singuri la o parte într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin” (Marcu 6,31), șaptezeci de persoane, reprezentând misionari cu literatură, membri ai familiilor și voluntari din această activitate, au găsit la Moeciu, în perioada 24-31 august, oaza de înviore spirituală, de plăcută părtășie și de reîncărcare a „bateriilor” fizice și emoționale. Experimentarea prezenței Maestrului prin persoana Duhului Sfânt, mărturiile pline de putere care s-au transmis, privilegiul de a auzi minuni ale intervenției divine, timpul special de rugăciune din fiecare dimineață, dulcea relaționare frățească, prezența fr. Forrai, a fr. Iacob Pop, împreună cu toți liderii acestei lucrări de la nivelul Conferințelor, atât cadrul natural deosebit, cât și vremea frumoasă au făcut ca acest timp să fie o binecuvântare pentru toți cei prezenți.

Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru astfel de popasuri în calea spre cer și Îi mulțumim pentru favoarea de a face parte dintr-o familie minunată, cum este cea a colportorilor. Dacă ești printre aceia care nu și-au găsit locul și cauți un cadru de susținere și creștere spirituală, te invităm în familia noastră, dacă Domnul te chemă, suntem dispuși să lărgim rândurile și-ți adresăm un călduros: „Bun venit!”

(Octavian Lupu)

Biblia pentru iPod și MP3/4 playere

Dezvoltarea și diversificarea dispozitivelor de afișare electronică, în genul iPod și MP3/4 player, oferă noi posibilități pentru promovarea scrierilor cu un înalt conținut spiritual. Astfel, ca un prim pas și deopotrivă ca răspuns la multe solicitări, proiectul BiblePhone (www.biblephone.net) s-a extins cu încă un capitol denumit „Biblia pentru iPod/MP3/4 playere” (<http://www.biblephone.net/article.php?id=10>)

În momentul de față sunt disponibile module pentru limba română (Biblia Ortodoxă, Biblia Catolică și Biblia Cornilescu), limba engleză (Basic English Bible, King James Version, World English Bible, Webster Bible, Young’s Literal Translation, American Standard Version, Darby Version, Douay-Rheims Translation), precum și în limba rromani (E Lashi Viasta – Ruth Modrow Version).

Din cauza limitărilor în afișare, este prevăzut și un program de ajustare a afișării, pentru acele terminale iPod/MP3/4 player, care nu au capacitatea de a detecta încheierea rândurilor fără trunchierea cuvintelor. Acest program este livrat împreună cu modulul biblic în cauză.

Am convingerea că această extindere a proiectului va conduce la răspândirea pe scară largă a Sfintelor Scripturi, folosind mijloacele de comunicare ce ne sunt oferite în momentul de față.

Ulrich W. Frikart, președintele Diviziunii Euro-Africa, se pensionează anticipat

Ulrich W. Frikart, președinte din 1995 al Diviziunii Euro-Africa, și-a anunțat pensionarea într-o scrisoare trimisă pe 12 august președintelui Bisericii Mondiale, Jan Paulsen.

Pastorul Frikart, în vârstă de 67 de ani, a declarat că retragerea sa anticipată, pe 31 decembrie, va facilita o tranziție în conducere „ușoară și eficientă”, eliminând nevoia de a înlocui simultan doi oficiali regionali majori ai bisericii. Atât pastorul Frikart, cât și trezorierul Diviziunii urmau să se pensioneze în 2010. Conducătorii regionali ai bisericii au declarat că succesorul pastorului Frikart va fi nominalizat cu ocazia Comitetului de Toamnă al Diviziunii, la Jongny, în Elveția.

Originar din Elveția, fr. Frikart a slujit înainte ca director de departament și secretar în Diviziunea Euro-Africa. În timpul președenției sale, a promovat lucrarea pentru tineri și a actualizat metodele de comunicare ale bisericii în încercarea de a menține biserica relevantă pe plan social. În scrisoarea sa, pastorul Frikart le-a mulțumit colaboratorilor regionali și

administratorilor bisericii de la Conferința Generală pentru faptul că s-au dovedit „parteneri loiali și consacrați” în lucrare.

Convenția anuală a celor nou-botezați

În zilele din 22 și 23 august, la Slănic Moldova s-a desfășurat a doua ediție a Convenției anuale a celor nou-botezați din Moldova. Într-o atmosferă cerească și plină de bucurie, cei intrați de curând în rândurile bisericii au cântat, și-au povestit experiența convertirii, rostind cuvinte de mulțumire către Dumnezeu care i-a chemat la mântuire și la vestirea Împărăției Sale. Pe lângă cei de curând botezați au mai participat și membri din bisericile locale din apropierea Slănicului.

Invitatul special pentru această ocazie a fost fr. Mario Brito, directorul Departamentului Școala de Sabat/Lucrare personală de la Diviziune, care a prezentat Cuvântul din Scriptură. Alături de el au fost prezenți și membrii comitetului local al Conferinței Moldova. De asemenea, au fost prezentate o serie de seminare pregătite special pentru cei nou-botezați. Programul a avut menirea să întărească simțământul

Hirotonire de pastori în Conferința Banat

Pe 28 iunie 2008, biserica din Măderat a fost gazda unei mari sărbători și al unui eveniment pe care Dumnezeu, în dragostea Lui cea mare, ni le-a dăruit. Cu această ocazie, doi pastori au fost hirotoniți – frații Otlacan Laurențiu și Mercea Lucian. Bineînțeles că evenimentul le-a adus laolaltă atât pe soțiile acestora, cât și pe cele ale pastorilor invitați.

La această sărbătoare am fost onorați cu prezența pastorilor: Teodor Huțanu – președintele Uniunii Române, Ioan Câmpian Tătar – trezorierul Uniunii, Mihai Maur – președintele Conferinței Banat, frații Liviu Roman, Sopenariu Ionel, Dragoș Gabriel, Zeiler Beniamin, din partea Conferinței, și fr. Stinghie Ioan. La programul de după-amiază, ne-a onorat și pastorul Emil Dulgheru.

În cadrul programului de dimineață au fost mai multe momente emoționante, începând cu prezentarea celor doi candidați, o scurtă trecere în revistă a vieții și activității lor, iar după predica mișcătoare, în care am înțeles că distanța dintre mântuit și pierdut este atât de mică – distanța de la gură (ce vorbim) la inimă (ce iubim), programul a culminat cu rugăciunea de binecuvântare.

Momentul imediat următor a fost și el emoționant prin cuvine frumoase de bun venit în rândul pastorilor hirotoniți rostite de fr. Maur Mihai și Roman Liviu și un cuvânt de bun venit soțiilor celor doi în rândul soțiilor de pastori hirotoniți, chemate și ele la slujire, sacrificiu și sprijin.

Acum, privind în urmă, putem spune că am avut un Sabat minunat, bogat

în binecuvântări cerești și am simțit cu toții prezența Duhului Sfânt în mijlocul nostru. Cuvântarea în cadrul serviciului de hirotonire a avut loc din partea fr. Teodor Huțanu, iar rugăciunea de binecuvântare a fost rostită de fr. Ioan Câmpian Tătar.

Acest Sabat a fost o zi a bucuriei și pentru prezența atâtor musafiri din bisericile celor doi – întreg districtul Măderat – al fr. Otlacan, completat de districtul Lipova – Cuvin al fr. Mercea, dar și din fostele districte: Oravița, în cazul fr. Lucian, și Beiuș, în cazul fr. Laurențiu.

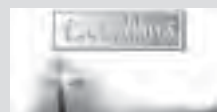
Comunitatea Macea și-a trimis mulți ambasadori, pentru că atât fr. Otlacan, cât și fr. Mercea sunt fii ai comunității Macea – o comunitate care a oferit lucrării un număr de aproape 20 de pastori.

Am fost onorați și de corul din Măderat, grupuri vocale (de remarcat corul de tineri din Beiuș), dar și de fanfara reunită din două comunități – Arad și Măderat.

După încheierea serviciului divin, la care au participat peste 400 de persoane, în curtea bisericii Măderat s-a întins masa părtășiei, o masă bogată cu tot ce ne-a dăruit Dumnezeu.

Sabatul din 28 iunie 2008, pentru districtul Măderat, rămâne o sărbătoare de neuitat, deoarece cu noi s-au împlinit versetele din Psalmul 23: „Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.”

(*Hoșga Ioan / prezbiter, comunitatea Măderat*)

Gheorghe Buburuzan
S-a născut în Poieni-

Solca, jud. Suceava, la 30 nov. 1920, într-o familie ortodoxă, Emilian și Domnica, familie care, în 1923, avea să îmbrățișeze credința adventă, fiind printre pionierii adventismului din Bucovina. S-a căsătorit în 1941 cu Maria, fiica cea mai mare a fam. Brechler din Milișăuți, iar apoi a plecat în război și trei ani și jumătate a fost ocrotit în mod miraculos de către Dumnezeu în care s-a încrezut. În 1947 s-a născut fiica, Domnica, numită așa după numele mamei sale, iar apoi, după trei ani, băiatul, Gheorghe, numit așa pentru că s-a născut în aceeași zi și lună cu el.

Din tinerețe a slujit în biserica lui Dumnezeu ca prezbiter al comunității din Rădăuți mulți ani. A avut un profund respect pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru slujitorii Săi, fiindu-le în acele vremuri tulburi un real sprijin.

După pierderea soției s-a mutat la Roman, la fiul său. În seara zilei de 25 mai un accident vascular cerebral i-a produs enorm de multă suferință. Ultima sa cerere a fost o rugăciune de consacrare pentru el și familia sa pentru ca apoi, în 24 iulie 2008, să adoarnă în Domnul cu speranța fermă a reînvierii.

Ș T I R I

apartenenței celor noi-botezați față de Biserica Adventistă și să le ofere o bază a identității lor ca adventiști.

(*Ionel Mardare, secretar la Asociația pastorală, Conferința Moldova*)

18 familii de credincioși adventiști sunt afectate de inundații

Inundațiile din ultimele săptămâni au ucis cinci oameni, iar 6 județe (Suceava, Botoșani, Iași, Neamț, Bacău, Maramureș) sunt, în acest moment, afectate de ape. Aproape 12.000 de persoane au fost evacuate, iar 9.463 de gospodării sunt inundate, arată ultimul bilanț al Ministerului de Interne. Cele mai afectate localități sunt Rădăuți Prut din Botoșani și Săucești din Bacău, cu aproximativ 1.100 de case inundate. Există și 18 familii aparținând Bisericii Adventiste printre sinistrați. Acestea locuiesc în localitățile Țibeni, Satu Mare, Brodina, Costana, Dornești, jud. Suceava; Baranca, jud. Botoșani; Sucești, Bacău; Remeți și Teceul Mic, jud. Maramureș. Aceste familii se află în atenția bisericii și urmează să beneficieze de ajutorul oferit de ADRA în cadrul proiectelor de reconstrucție și refacere după dezastru.

Un pastor adventist din India a fost ucis

Liderii bisericii din Orissa, India, consideră că extremiștii hinduși sunt responsabili pentru moartea unui pastor adventist.

Samuel Nayak, pastor al Bisericii Adventiste Phulwani, împreună cu mama sa au fost arși de vii în timpul violențelor anticreștine din India. Familia lui Nayak era plecată de acasă și a scăpat cu viață. *International Herald Tribune* a raportat moartea a 8 persoane ca urmare a revoltei. Violența s-a declanșat după ce atacatori neidentificați au ucis un lider religios hindus și alte 4 persoane, raportează *Tribune*. Potrivit *Tribune*, hindușii îi consideră vinovați pe creștini pentru aceasta, în timp ce guvernul indian a declarat că rebelii Maoiști sunt vinovați de aceste morți.

O școală adventistă din Jeypore a fost atacată duminică trecută, iar o alta, școala din Khurda, a fost închisă pentru câteva zile. La școli nu au existat victime. Membrii bisericii Phulwani au scăpat cu viață, dar toți și-au pierdut casele în incendiile stărnite de mulțime. În statul Orissa, au mai existat astfel de manifestări violente ale hindușilor asupra creștinilor, iar în anul 1999 au fost uciși un misionar și cei doi fi ai acestuia.

Darul cel mai de preț

Acum foarte mulți ani, când oamenii încă mai aveau timp să stea aproape de natură și să ia din ea tot ce e mai frumos, acum foarte mulți ani, când chiar străbunii noștri erau copii, trăia într-un liniștit sat de munte o fetiță împreună cu bunicul ei. Maria îl avea numai pe acest bătrân bunic care, după moartea părinților, o creștea învățând-o tot ce are nevoie un copil: mica fetiță cu bucle castanii știa, la numai șase ani, stelele și norii de pe cer, dar, totodată, se deprinsese cu îngrijitul animalelor, precum și cu cititul și cu scrisul.

În ziua când a împlinit șapte ani, bunicul i-a dăruit nepoatei o cutie lucrată de el, căci bătrânul Ioan era el însuși meșter în a făuri cu delicatețe tot felul de obiecte, dar întreg ținutul îl aprecia mai ales pentru frumusețea ceasurilor și orologiilor ieșite din mâna lui. Ei bine, cel mai prețios dar primit în acea zi nu era cutia însăși, ce-i drept, fermecător pictată și rafinată, ci obiectul dinăuntru ei: o Biblie mare și groasă, dar și foarte veche. Maria a deschis cu emoție filele ei vechi, al căror miros o făcea să se gândească la acele zile când chiar bunicul trebuie să fi fost tânăr.

– Îți mulțumesc mult, scumpul meu bunic! Îmi doream atât de mult să am Biblia mea!

Ea știa deja foarte multe pilde și povestiri biblice, căci mergea în fiecare săptămână la biserica din sat împreună cu bătrânul, unde o cucerea mai ales muzica atât de plăcută a orgii, dar Biblia îi părea atât de prețioasă prin chiar vechimea ei.

– Bunicule, de unde ai această Biblie? Și a cui este această semnătură scrisă atât de frumos?

Ioan a continuat pentru câteva clipe să-și adâncească privirea asupra flașneteii pe care o repara, dar părea ca în toate acele cuișoare și roțițe vedea, de fapt, anii aceia rostogolindu-se din nou în amintirea sa.

– Cu mult timp în urmă, când boala și bătrânețea încă nu mă atinseseră și pe când eram voinic, am fost chemat să merg la război pentru a apăra țara în

numele reginei. Știam că nu am nicio putere asupra vieții mele, că totul e în mâinile Dumnezeului căruia mă închinam încă de când eram mic. Copiilor lui Dumnezeu nu le plac războaiele, iar mie mi-ar fi plăcut mai degrabă să rămân acasă și să ornamentez frumoasele mele ceasuri sau să șlefuiesc diamantele pe care oamenii bogați din oraș mi le aduceau tocmai aici pentru a le lucra, ei știindu-mă deja ca meșter bun. Dar toți trebuia să mergem să luptăm, așa că am lăsat toate aceste instrumente fine pentru a lupta cu altele mult mai urâte.

– Bunicule, acele instrumente de care îmi spui răneau oamenilor?

Acesta i-a mângâiat sprâncenele subțiri și arcuite, zâmbind cu multă dragoste și căldură în ochii săi albaștri ca lacul de lângă casa lor.

– Da, fetița mea, și un om a fost rănit chiar sub ochii mei. Era un tânăr din tabăra dușmanilor, și toți colegii mei au plecat imediat, spunându-mi că trebuie să îl las să moară acolo și să ne bucurăm când pier cât mai mulți dintre cei cu care ne luptăm. Dar eu mi-am amintit cuvintele Bibliei, care ne învață să-l iubim pe aproapele nostru ca pe noi înșine, așa că l-am luat pe acel bărbat și l-am îngrijit. Ceilalți îmi spuneau că nu e demn să fac una ca asta, că regina însăși se va înfuria să știe că am grijă de un dușman, însă eu le-am amintit că rege mai presus de Tatăl din ceruri nu este, și noi numai de El trebuie să ascultăm. Așa răspundeau și ucenicii Domnului celor care se purtau urât cu ei și știam că așa trebuie să spun și eu. Eram și eu bolnav, dar nu atât de rău ca acel tânăr care avea nevoie imediat de ajutorul meu. După câteva zile în care l-am hrănit, i-am spălat rănilor și m-am rugat pentru el, acela și-a revenit și mi-a mulțumit cu toată inima lui, spunându-mi că se bucură că trăiește, pentru că are o fetiță bolnavă care are mare nevoie de el. Mi-a promis că el și toată familia lui se vor închina Dumnezeului care l-a scăpat. El a plecat în țara lui, iar, la sfârșitul războiului, într-o zi în care eram foarte ocupat cu meșteșugul ceasurilor, a venit la mine regina însăși, care mi-a spus că sunt cu adevărat vrednic să fiu supusul ei și mi-a dăruit această Biblie foarte veche, știind cât o prețuiesc. Azi am considerat că trebuie să o vezi și tu, iar după ce eu mă duc, va fi numai a ta.

– Bunicule, era frumoasă regina? Avea multe diamante?

– Avea, dragă Maria, dar niciun safir, rubin sau smarald de aici nu are frumusețea diamantelor pe care Domnul Însuși le va pune în coroanele noastre în ceruri.

Maria a visat nopți întregi splendoarea zilei în care și ea va străluci prin lumina slavei Domnului care i-a salvat, cu foarte mulți ani în urmă, bunicul. ■

Puterea simplității

TEODOR HUȚANU

In vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: „Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.” (Mat. 11,25)

La acest început de toamnă, Domnul secerișului ne așteaptă să reflectăm „pur și simplu” la holdele albe, gata pentru seceriș. Un principiu din domeniul economic afirmă: „Cu cât este mai complex mesajul, cu atât mai dificilă este diseminarea lui.” Misiunea stă sub provocarea aceleiași avertizări.

Complexitatea unei biserici nu este dată, în primul rând, de numărul membrilor, ci de structura și programele ei. Fără a nega valoarea diverselor activități ale bisericii, nu putem să nu recunoaștem faptul că structurile și programele complexe cer personal profesionist, atât pentru menținere cât și pentru funcționare. Drept urmare, biserica se concentrează preponderent către menținere, iar misiunea trebuie să se mulțumească cu resurse reduse.

Efectele negative sunt mai extinse decât ar putea să pară: pe lângă neslujirea nevoilor celor mai neînsemnați frați ai Domnului Isus, ne agravăm predispoziția religioasă introvertită, cheltuindu-ne în construcții și salarii, iar potențialii voluntari se trezesc metamorfozați în spectatori și consumatori de produse bisericesti.

Ca ființe umane, suntem înzestrați cu o extraordinară capacitate de a fi creativi. Astfel, am inventat nenumărate sisteme și structuri, unele dovedindu-se foarte eficiente în domeniile economic, social, politic, educațional și altele. În mod similar, biserica – preluând acest model – a crescut numeric, financiar sau profesional, însă care este volumul slujirii efective oferit lumii?

Când biserica vrea servicii divine mai elaborate, clădiri mai moderne, slujitori profesioniști, programe mai atrăgătoare, locuri mai confortabile – atunci putem ști că suntem pe traiectoria complexității. Deși nu par un rău în sine, ajungem în cele din urmă ca în loc de maturitate și împlinire spirituală să secerăm egocentrism și aroganță laodiceană.

Desigur, răspunsul la această provocare rămâne o descoperire personală, însă este cert că instituționalizarea este o rută greșită pentru mișcarea adventistă. O structură obeză are nevoie grabnică de rețeta ideală pentru slăbire. Pastorii au nevoie să regăsească adevărul că viața bisericii nu gravitează în jurul lor, ci în jurul Domnului Hristos, către care trebuie să ne ațintim privirile toți urmașii Săi. În ochii Săi, fiecare vom regăsi vocația noastră autentică.

Fără a ignora regulamentele interne, noi, biserica zilelor noastre – pastori, slujbași locali, toți membrii bisericii – avem nevoie urgentă de a deveni pneumatici, adică dependenți de călăuzirea Duhului Sfânt. El este Cel „care dă fiecăruia în parte, cum voiește” (1 Cor. 12,11). Darurile Duhului sunt risipite din belșug printre toți membrii familiei noastre de credință – inclusiv printre tineri, prieteni de adevăr, copii, femei sau nou-converțiți. O atitudine pneumatică nu va ridica brațul regulamentelor pentru a obstrucționa îndemnul Duhului, ci va converti același braț într-un suport pentru împlinirea chemării. Este la fel de simplu ca mișcarea vântului care „sufflă încotro vrea” (Ioan 3,8); la fel de elocvent ca sfatul lui Gamaliel: „Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu” (Fapte 5,39); la fel de clar ca exemplul apostolului Pavel: „N-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.” (Fapte 26,19)

Să ne întoarcem la startul simplu al bisericii primului secol, revendicând ADN-ul infuzat de Domnul Isus în creștinismul Nouului Testament. Acest fel de creștinism a schimbat lumea cunoscută atunci, și același fel de creștinism va schimba lumea cunoscută astăzi.

Pana inspirată face dese referiri la subiectul simplității: „elocvența simplității” (1 SM, p. 32), „știința simplității” (B. Echo, 18 sept. 1899), „simplitatea originală” (Review & Herald, 25 ian. 1906), „simplitatea naturală” (Idem, 20 ian. 1903), „simplitatea lui Hristos” (Slujitorii Evangheliei, p. 309).

„Vom putea face multe lucruri într-un timp mai scurt, dacă vom lucra așa cum a lucrat Domnul Hristos. Vom avea multe de câștigat, dacă vom medita la felul în care El îi învăța pe oameni. El a căutat să Se adreseze omului simplu. El avea un stil direct, simplu și cuprinzător.” (Evangeliism, p. 565)

„Succesul soliei Evangheliei nu depinde de vorbiri savante, mărturii elocvente sau argumente zdrobitoare. El depinde de simplitatea mesajului și de adaptarea lui la sufletele care flămânez și însetează după pâinea vieții... (Parabole Domnului Hristos, p. 232)

„Pastorii trebuie să fie reprezentări vii ale adevărului pe care îl predică. Ei trebuie să aibă o **putere spirituală mai mare**, caracterizată printr-o

simplitate mai mare.” (Slujitorii Evangheliei, p. 138) Amin! ■

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe din România.

Descoperă bucuria de a trăi lângă Isus

VIATA SA

EXEMPLUL SĂU

IUBIREA SA

LUCRAREA SA

CURIERUL ADVENTIST

2009

PRELEGERILE PENTRU SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE

- Dacă doriți să păstrați vie nădejdea revenirii Mântuitorului nostru și să trăiți asemenea Lui...
- Dacă doriți să fiți conectați la evenimentele Bisericii Adventiste din România și din lume...
- Dacă sunteți descurajat pe cărările vieții...
- Dacă doriți să fiți încurajați de experiențele fraților noștri de credință...

...Atunci e timpul să vă abonați la revista *Curierul Adventist*, și veți experimenta bucuria de a vă umple sufletul și inima cu darurile Cerului.

Contactați acum responsabilul cu literatura din comunitatea dvs, pentru a vă asigura un abonament la *Curierul Adventist* pentru anul 2009. Acesta va conține și *Prelegirile pentru Săptămâna de Rugăciune 2009*.

Biserica Adventistă din România

DEVOȚIONALE

EXPERIENȚE

REPORTAJE

